

KÇB: Kitlesele kıyımları, yaygın direnişlerle karşılamalıyız!

7 Şubat tarihli 686 sayılı KHK ile büyük çoğunluğu eğitim emekçisi 4 bin 464 kamu çalışanı daha ihraç edildi. Bugüne kadar çıkartılan KHK'larla, kolluk güçlerini bir yana bırakırsak, kamu hizmet kurumlarından ihraç edilen emekçilerin sayısı 70 bine ulaştı.

Daha fazla zaman kaybetmeye, bekleme-ye, sendika bürokratlarının oyalamalarına kanmaya artık bir son vermeliyiz. Hiç tereddüt etmeksizin direniş kararlılığımızı ortaya koymalı, bulunduğumuz kentlerde yeni direniş mevzileri yaratmalıyız. **s.8**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2017 / 07
17 Şubat 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

DIŞ POLİTİKADA İFLAS ÜZERİNE İFLAS...

**SAVAŞA VE YAYILMACILIĞA KARŞI
İŞÇİLERİN BİRLİĞİ
HALKLARIN
KARDEŞLİĞİ!**

Türkiye ve İsrail arasında 'derin muhabbet!'

İsrail-Türkiye arasındaki 'derin muhabbet'in bir tarafını ekonomik çıkar ilişkileri oluştururken, bir diğer tarafını da bölgesel kirli hesaplar oluşturmaktadır.

Özelleştirmeler sürecinde Petkim ve Tüpraş

Kuruldukları yıllardan itibaren işletmeler üzerinden sermaye gruplarının hesapları olmakla birlikte özelleştirme adımları atılmaya başlanmıştır.

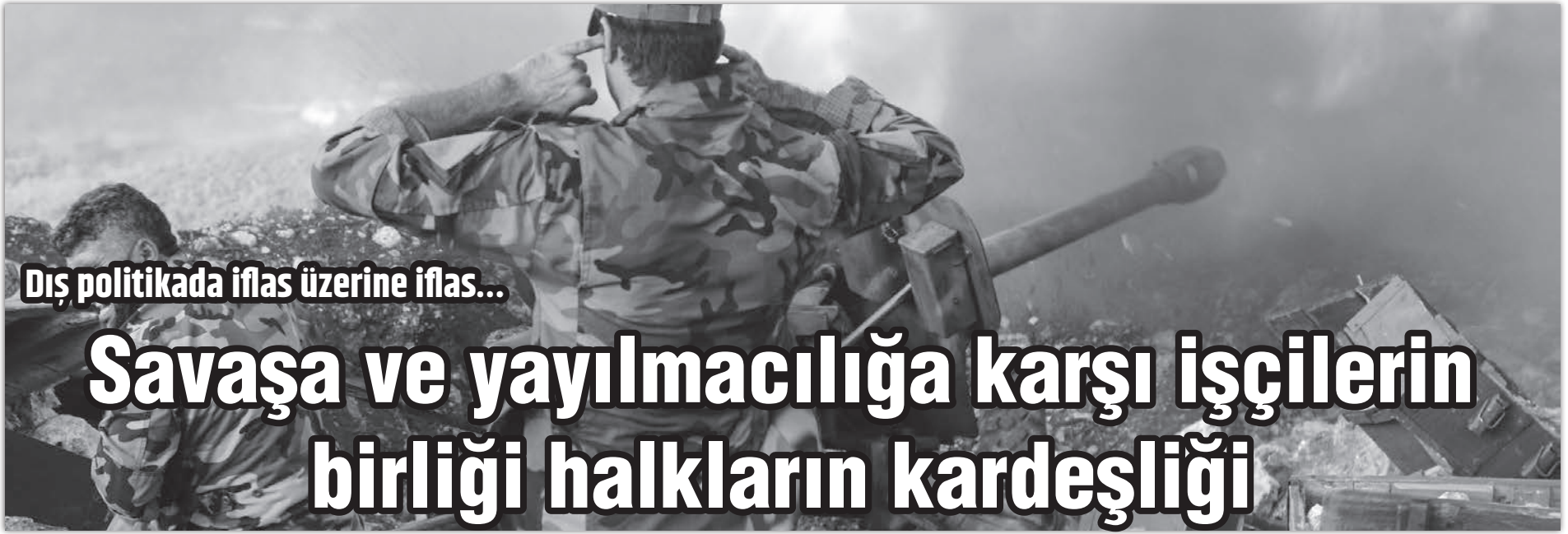

Avrupa metropollerinde mülteci dramı

Emperyalistler ve işbirlikçiler, on milyonların yaşamı üzerine pazarlıklar yaparak, göçmenler için aşılmasız bir Avrupa kalesi yaratmak çabasında.

Dinci-faşist saldırganlığa, OHAL rejimine, sosyal yıkım saldırılarına karşı; Devrimci sınıf hareketi!

s.12

Dış politikada iflas üzerine iflas...

Savaşa ve yayılmacılığa karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği

Yayılmacı heveslerini gerçekleştirmek için Suriye'ye kinle saldıran AKP iktidarı bu komşu ülkenin yakılıp yıkılması suçuna birinci dereceden ortak oldu. Son dönemde Suriye politikasının çöktüğünü bazı müritler de dillendirdiler. Buna rağmen ciddi bir alternatif politika üretmedikleri için uluslararası arenada maskara olmalarına yol açan tutumlarını ısrarla sürdürüyorlar.

CIA şefinin Ankara ziyaretinin ardından AKP iktidarı Suriye'yi hedef alan tehditlerin dozunu arttırdı. ABD Başkanı D. Trump'ın "güvenli bölge" oluşturulması için talimat verdiğini açıklaması, T. Erdoğan'la müritlerini heyecanlandırmış görünüyor. Zira onlar, Suriye'den bir veya birkaç parça koparılması için yıllarca didinip durdular. Nihayet emperyalist efendilerinin de aynı yönde fikir beyan etmesine sevinmeleri şaşırıcı olmasa da durum karmaşık.

Trump gibi henüz nasıl hareket edeceği belli olmayan birine umut bağlamanın riskli olduğunu elbette sarayın müritleri de biliyor. Ancak dış politikaları utanç verici bir hezimete uğradığından, "can simidi" diye Trump'a sarılıyorlar.

RUSYA İLE ANLAŞMA VE TRUMP'IN İPİ

Dış politikası iflas eden, iç politikada ise rejim krizini aşma gücünden yoksun olan T. Erdoğan AKP'si için Rusya ile anlaşma bir çeşit 'soluk borusu' oldu. Suriye'ye karşı izlediği düşmanca politikayı kısmen de olsa değiştirmek pahasına Rusya ile anlaşma sağlandı. AKP iktidarı anlaşma ile rahat bir soluk almanın imkanını bulurken, Rusya ise, mümkün olduğunca Suriye politikasını değiştirmeleri için T. Erdoğan'la müritlerini zorladı. Nitekim Halep'in cihatçılardan arındırılması sırasında zoraki de olsa anlaşmaya uygun davrandılar. Böylece Türk devleti destek verdiği cihatçı çetelerin Halep'ten çekilmelerini sağladı.

Rusya ile anlaşmanın El Bab'la ilgili kısmına ise uymak istemediler. Zira anlaşmaya göre Türk ordusunun cihatçı çeteleriyle birlikte bu kasabadan çekilmesi gerekiyor. Oysa D. Trump-T. Erdoğan görüşmesi ve CIA şefinin Ankara ziyaretinin ardından yayılmacı hevesler bir kez daha

nüksetti. Akıllarınca Rusya'yı atlatabileceklerini sanan AKP şefleri, Rusya'nın El Bab'da Türk ordusunun karargahını vurmasıyla meselenin ciddiyetini idrak ettiler. V. Putin-T. Erdoğan arasında gerçekleşen telefon trafiğinden sonra, Türk ordusunun El Bab'da amacına ulaştığı ve yakında çekilebileceği sinyalleri verilmeğe başlandı. Birbirini tutmayan açıklamalar yapılsa da, Rusya'nın anlaşmaya uyulması için bastırıldığı gözlemlendi. Bu durumda Türk ordusunun o bölgeden çekilmek dışında bir seçeneği bulunmuyor. Aksi bir tutum ise, Rusya-Suriye-İran cephesiyle savaşa tutuşmak olur ki, T. Erdoğan AKP'sinin bile böyle bir savaşı göze alması kolay değil.

İFLASIN ŞAŞKINLIĞI

Hükümetteki müritler Türk ordusunun El Bab'dan çekileceğine dair sinyaller verirken, büyük şefleri ise, "El Bab'dan sonra Menbiç, ardından ise sırada Rakka var" türü açıklamalar terennüm etmeye devam ediyor. Ankara'daki muhterislerin ilkesiz, tutarsız politikalarına alışık olanlar, mikrofona söylenen sözlerden çok, perde arkasında yapılan anlaşmaları esas alıyorlar.

Hem yayılma hevesleri, hem iç politikada hamasi şoven nutuklara duyulan ihtiyaç, Rusya ile yapılan anlaşmaya uymayı zorlaştırıyor. Bunlara Trump'a bağlanan umutlar eklenince AKP güven vermeyen, 'iki arada bir derede' politika izleyen bir iktidar olarak damgalanıyor. Böyle bir iktidara güven duyulmayacağı ise aşikardır.

İflas eden politikayı bazı yönlerden revize etseler bile köklü bir zihniyet değişikliğine gitme esnekliğinden yoksun olan dinci iktidarın Kürt halkına düşmanca davranması ve aşamadığı 'PYD kompleksi', sorunları daha da içinden çıkılmaz

hale getiriyor. T. Erdoğan'ın Trump'a "PYD'yi bir yana bırak, gel Rakka'ya birlikte girelim" teklifi sunması vahametinin vardığı boyutu gözler önüne seriyor. 80 günde küçük El Bab kasabasına giremeyen bir gücün Rakka'yı IŞİD'den temizleyeceğini iddia etmesi ise herkes tarafından gülünç karşılanıyor. Görünen o ki, bir dediği ötekini tutmayan T. Erdoğan'la müritlerinin şoven dozu yüksek söylemlerini ciddiye alan da pek kalmadı.

KİRLİ SAVAŞIN BEDELİNİ EMEKÇİLERE ÖDEYİYORLAR

Yayılmacı heveslerini gerçekleştirmek için Suriye'ye kinle saldıran AKP iktidarı bu komşu ülkenin yakılıp yıkılması suçuna birinci dereceden ortak oldu. Son dönemde Suriye politikasının çöktüğünü bazı müritler de dillendirdiler. Buna rağmen ciddi bir alternatif politika üretmedikleri için uluslararası arenada maskara olmalarına yol açan tutumlarını ısrarla sürdürüyorlar.

Bu politika Suriye halklarına ağır bir faturaya dönüştü. Dünyanın dört bir yanından toplanan katil sürülerini bu komşu ülkenin üzerine salan T. Erdoğan AKP'si, Türkiye'yi de IŞİD çetelerinin yuvası haline getirdi. Bu sayede hem kent meydanları katliam merkezlerine çevrildi hem sınır ötesinden tabut taşımak rutinleşti.

Bu politikada ısrarın yaratacağı faturaların daha da ağırlaşacağı artık kimse için bir sır değil. Buna rağmen, "nasıl olsa faturayı biz ödemiyoruz" pişkinliği ile hareket eden AKP şefleri, işçi sınıfıyla emekçiler için önceki dönemden de tehlikeli olmaya başladılar. Bu musibeti önlemenin tek yolu işçi sınıfıyla emekçilerin "işçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarı etrafında kenetlenmesi ve hem savaşa hem yayılmacılığa karşı direnmesidir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/07 * 17 Şubat 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Türkiye ve İsrail arasında 'derin muhabbet!'

AKP hükümeti, izlediği politikalar sonucu düştüğü bölgesel yalnızlıktan kurtulmak için stratejik ortağı İsrail ile ilişkilerini yeniden düzeltmeye çalışıyor. Bilindiği üzere 2010 yılında Mavi Marmara Gemisi'ne İsrail askerleri tarafından saldırı düzenlenmiş ve 10 Türkiye vatandaşı yaşamını yitirmişti. Ardından Erdoğan AKP'si hem iç kamuoyunda hem de dış politikada "bölgede lider ülke" olduğu izlenimi yaratmak amacıyla esip gürlemişti. Ancak artık o eski günlerden eser kalmadı. Filistin halkının yaşadığı zulmü kendi çıkarları için sonuna kadar bir sömürü aracı olarak kullanan AKP hükümeti, İsrail'le ilişkileri yeniden üst seviyeye çıkarmak için canla başla çalışıyor. Bu amaç doğrultusunda Mavi Marmara davası, alınan "tazminat" karşılığında düşürüldü. Ancak adı bir nevi "kan parası" olan bu anlaşma, katliamın mağdurlarıyla birlikte oldukça geniş bir kesimin tepkisini çekti.

AKP her ne kadar İsrail ile ilişkileri normalleştirmeye çalışsa da İsrail'in Filistin politikası değişmeden devam ediyor. İsrail parlamentosundaki (Knesset) yasama komisyonu, ezanın hoparlörlerden okunmasının yasaklanmasına ilişkin yasa tasarısını onayladı. Yıllar sonra ilk defa bir bakan düzeyinde görüşmeler olduğu günlerde İsrail savaş uçakları yine Gazze'yi bombaladı. İsrail parlamentosu işgal altında bulunan Batı Şeria'daki yaklaşık 4 bin yerleşim biriminin yasallaştırılmasını öngören tasarımı nihai olarak onayladı.

Filistin Kurtuluş Örgütü'nün "hırsızlık yasallaştırıldı" diyerek tepki gösterdiği bu karara, AKP hükümetinden de "şiddetle kınıyoruz" açıklaması geldi. Fakat gerçek ilişkilerde kınamadaki "şiddet"

değil, iki ülke arasındaki dostane ziyaretteki sıcaklık vardı. Zira Kültür ve Turizm Bakanı Nabi Avcı, Türkiye-İsrail ilişkilerinin normalleşmesi süreci kapsamında yapacağı resmi temaslar için başkent Tel Aviv'e gitmişti.

Türkiye gazetesinin haberine göre, Tel Aviv'deki Akdeniz Turizm Fuarı açılışında Türk heyetine daha ayrıcalıklı davranıldığı bilgisini veren Avcı, şunları söyledi:

"Ülkemize gelen turist sayısında artış var. 150 binden 260 bine çıktı. Geçen yıl turizmde yaşanan yüzde 30'luk azalmanın Cumhurbaşkanının yurt dışında yaşayan Türklere yaptığı 'Türkiye'de tatil ve düşün' çağrısıyla da düzelecektir. İsrail için Türkiye'nin güvenlik derecesi 4. Bunun 3'e inmesi gerektiğini konuştuk.

Ayrıca kendilerine sorduk: 'Ne oluyor da 4 oluyor, ne yapılırsa 3 olur' diye. Güvenlik derecesinin düşmesi İsraili turist sayısının artmasında bir faktör olacak. Aynı Rusya ile yaptığımız gibi olabilir. Rusya'nın bizden istediği gibi güvenlik raporlarını hazırlarız, gereken önlemlerin zaten alınmış olduğunu ortaya koyarız. İsrail'e de Türk turistler gelebilir. Ancak kendilerine, vize konusu, havaalanlarında gümrük kapılarında çıkarılan zorluklar nedeniyle Türkler İsrail'i gezi planlarına almıyorlar. Vize rejiminin değiştirilmesi gerektiğini ifade ettik. Türkiye İsrail ilişkilerinin iyi olması Filistin ve Filistinliler için de faydalı olacaktır. Türkiye İsrail ilişkilerinin normalleşmesi en çok Gazzellilerin hayatını kolaylaştırıyor. Türkiye İsrail ilişkilerinin normalleşme-

sinden en büyük faydayı Gazze sağlıyor."

Türkiye'nin Tel Aviv Büyükelçisi Kemal Ökem ise Nabi Avcı'nın ziyaretinin ardından şu değerlendirmeyi yaptı: "İki ülkenin ekonomileri arasında özellikle tamamlayıcı bir yapı söz konusu. Ticaretten tutun da turizm ve enerji bunlar başlıca konular. Bunların her birinde karşılıklı yararın bulunduğu zaten her iki tarafça da teslim ediliyor. Burada asıl dikkat edilmesi gereken şey, bu yararı, potansiyeli nasıl gerçeğe dönüştürebiliriz, biz bunları hangi yolları izleyerek gerçekleştirebiliriz. Bütün teknik konuları birer birer çözümlenerek, karşılıklı diyalog halinde yürütmeye karar verdik." Ökem ayrıca bölgede çatışma yaşanan ülkelere komşu Türkiye, İsrail, Ürdün ve Suudi Arabistan'ın çok hassas bir konumda olduğunun altını çizerek, bu ülkelerin bölgedeki sıkıntıların yansımalarını mümkün olduğunca kontrol etmeye çalıştığını söyledi.

Sonuç olarak İsrail-Türkiye arasındaki bu 'derin muhabbet'in bir tarafını ekonomik çıkar ilişkileri oluştururken, bir diğer tarafını da bölgesel kirli hesaplar oluşturmaktadır. Bu "stratejik ortaklık"ta Filistin halkının yaşadığı zulüm, Türk devleti için istismar konusu ve kanlı bir kozdan başka bir şey değildir. İsrail ve Türkiye arasındaki ilişkiler hep böyle olmuştur. İnşili çıkışlıdır ancak rotası emperyalist ve siyonist çıkarlara göre çizilmektedir.

Mülteciler jandarma zoruyla sürülüyor

Sermaye devletinin yarattığı önyargılarla Suriyeli mülteciler el üstünde tutuluyormuş gibi zannediliyor. Evet, el üstünde tutulan çete üyeleri var. Bunun dışında kalan mülteciler ise açlık sınırının altında ücretlerle çalışmak zorunda olup, iş cinayetlerinde katlediliyorlar. Barınma sorununu ise iki-üç aile birlikte oturarak "çözüyorlar." Onlara verilen toz-çamur içindeki yerlere çadırlar kuruyorlar. Ne var ki bu da çözüm değil. Çünkü, deyim yerindeyse çadırlarının başlarına yıkılma örnekleri var.

İzmir'in Torbalı ve Bayındır ilçelerinde çadırlarda yaşayan mülteciler 8 Şubat'tan itibaren kaymakamlık kararları doğrultusunda jandarma eliyle ilçelerden çıkarılıyor, çadır alanları boşaltılıyor. İkameti İzmir'de olmayan mültecilerin şehirden çıkarılacağı, diğerlerininse çadırdaki kalmasına izin verilmeyeceği belirtilerek ev kiralama dayatılıyor. Ancak kamp alanları için dayabaşlarına 250-300 TL kira ödeyen mültecilerin ev kiralama imkanları yok.

Geçtiğimiz Mayıs ayında çadır alan-

ları kaymakamlık tarafından boşaltılan mültecilere yaşam koşullarını iyileştirmek için çadır alanlarının bir merkeze taşınmasının planlandığı yalanı söylenmişti. Elbette yeni saldırıları üzerine yeni bir yalanı daha söyleyecekler. Yazık ki oluşturdukları önyargı perdesiyle bu yalanlarını görülmez kılıyorlar. Türkiye'li işçi, emekçilerin bu yalanları görmesi için, örgütlenmesi ve hakları için mücadele etmesi gerekiyor. Ancak o zaman Suriyeli mültecilerin karşısında değil, yanında olduğunu görecek.

Özelleştirmenin, gaspın, talanın OHAL'i; Varlık Fonu

Bilindiği gibi Türkiye Varlık Fonu (TVF) 15 Temmuz darbe girişiminin ardından ilan edilen OHAL ile birlikte gündeme geldi. OHAL koşullarının sağladığı imkânları sonuna kadar değerlendiren Erdoğan ve AKP'si, çıkardığı KHK'larla önünde hiçbir engel olmadan siyasal ve ekonomik alanlarda adımlar atıyor. Varlık Fonu da bu hızlı adımlardan biri olarak yasalaştı. Bir çırpıda kamu kaynakları bir anonim şirket biçimindeki Türkiye Varlık Fonu'na devredildi. Ziraat Bankası, Halk Bankası, BOTAŞ, TPAO, PTT, THY, Borsa İstanbul, Türksat, Türk Telekom, Eti Maden, Çaykur, Milli Piyango, Türkiye Jokey Kulübü, İzmir Limanı ve yaklaşık 2 milyon metrekare büyüklükteki kamu arsaları Türkiye Varlık Fonuna devredildi. Varlık Fonu, ilk adımda Özelleştirme Fonu'ndan aktarılan 50 milyon TL ile kuruldu.

Bilindiği gibi yıllardır ülkenin maddi zenginlikleri sermayedarlara peşkeş çekilmekte, özelleştirme adı altında pek çok kamu varlığı yağmaya, talana açılmaktaydı. Ya da kamu arazileri 49 yıllığına özel işletmelere peşkeş çekiliyordu. Olağan dönemlerde kamu varlıklarının yağması ve sermaye sınıfı adına pervasızca kullanılması yeni olmamakla birlikte, şimdi bu, Varlık Fonu ile birlikte olağanüstü boyutlarda yaşanacaktır. Erdoğan ve AKP iktidarına sınırsız bir yetkiyle yağma ve talan imkânı veren, kimseye hesap vermeden kamusal zenginlikleri istediği gibi kullanabileceği yeni bir alan yaratılmıştır.

Türkiye ekonomisi sürekli cari açık ve bütçe açığı veren bir ekonomidir ve ancak dış kaynaklarla, borçlanmalarla idare edebilmektedir. Gelinek yerde "yatırım yapılabilir" ülke olmaktan hızlıca uzaklaşmaktadır. Kamu açıklarının oranı ile milli gelir oranı arasındaki dengeler giderek bozulmakta, dış kaynak bulmak giderek zorlaşmaktadır. Varlık Fonu ile amaçlanan da bir anlamda daha rahat borçlanabilmektir. Bunun için bünyesine aktarılan kamu varlıkları teminat gösterilebilecektir.

TVF'nin yasa da amacı "Sermaye piyasalarında araç çeşitliliği ve derinliğine katkı sağlamak, yurtiçinde kamuya ait olan varlıkları ekonomiye kazandırmak, dış kaynak temin etmek, stratejik, büyük ölçekli yatırımlara iştirak etmek" olarak ifade ediliyor.

Maliye Bakanı Naci Ağbal ise; "varlıklar ekonomiye kazandırılacak, sinerji oluşacak, ciddi kaynak üretilecek, sahip olduğu potansiyel açığa çıkarılacak, büyük

AKP gericiliğinde kenetlenmiş sermaye sınıfının büyüyen bütçesine rağmen küçülen ülke ekonomisi ve bunun yükünü çeken ve giderek yoksullaşan milyonlarca işçi ve emekçi gerçeği ortadayken, bu yetmiyor olacak ki bu fonla birlikte sermaye sınıfı ve Erdoğan AKP'si daha fazlasını istemektedir.

altyapı projeleri harekete geçirilecek" diyerek pembe tablolar çiziyor. Ancak başka bir açıklamasında esas öncelikli yakın dönem hedefini şöyle açıklıyor: "Varlık Fonu, envanterindeki varlıkları karşılık göstererek borçlanma yapabilir, proje finansmanı yapabilir büyük projelere finansman bulabilir." Bu da şu demek; "Otoyollar, Kanal İstanbul, üçüncü köprü ve havalimanı, nükleer santral gibi büyük altyapı projelerine kamu kesimi borcu arttırılmadan finansman sağlanması."

AKP'nin büyüyen borç yükü karşısında yaşadığı sorunları aşmak adına çözüm olarak sunulan Varlık Fonu'nun temel kaynak yaratma yolu borçlanmak olacak. Bunun dışında fon, yurt içinde ve dışında her türlü ticari işlemi, para, sermaye ve türev piyasalarında her türlü finansal işlemi yapabilir, şirketler kurabilir, kapatabilir, bunları alıp satabilir. Hisse senedi, varlığa dayalı menkul kıymet, bono, tahvil, katılım finansmanı araçları ihracı ve yatırımı, alım satımı yapabilir. Her türlü gayrimenkul işlemi yapabilir. Bir anonim şirket olarak tanımlandığı için, kendine devredilen şirketlerin üzerinde söz sahibi konumdadır. Bunlar dışında fonun gelirlerine mevcut fonlardan para aktarılacağından İşsizlik Sigortası Fonu ve yaşama geçtiğindeyse kıdem tazminatı fonunun birikimleri de Varlık Fonu'na açılabilir.

Fonla çok yönlü çıkar gözetildiği ortadadır. Şöyle ki Türkiye Varlık Fonu'na devredilen kamu arsalarında iki büyük

oteli olan ve AKP'ye yakınlığıyla bilinen Limak Holding Yönetim Kurulu Başkanı Nihat Özdemir, "Eğer devlet buraları bize satmayı düşünürse, biz de almaya hazırız" demektedir. Bir başka örneğe muhtemel bir "sipariş" üzerine fona devri daha sonra gerçekleşen İzmir Limanı örneğidir. Zira özelleştirilmesi 10 yıldır çeşitli yasal mevzuata takılan liman, fona devredildiği için bundan böyle rahatça satılabilir hale gelmektedir.

Fonun çok amaçlı kullanımının bir diğer boyutu da meclis tartışmalarına da yansıdığı üzere "İslami finansman varlıklarının kullanımının yaygınlaştırılması" olarak ifade edilmektedir. Öte yandan pek çok yandaş şirketin "proje bazında desteklenmesi" ve "arz güvenliğini sağlamak" da amaçlar arasında yer almaktadır.

Evet görüldüğü gibi Varlık Fonu'yla "her şey" yapılabilmektedir, ancak denetlenememektedir! TVF Başbakan'a bağlı bir kuruluş olarak tariflenmekte ancak kamu kuruluşu statüsü verilmediği için kamu kurum ve kuruluşlarının tabi olduğu başta Sayıştay Kanunu olmak üzere, Kamu İhale Kanunu, Devlet İhale Kanunu, özelleştirmeye ilişkin yasalar, KİT yasaları, Fonlar ve KİT'lerin TBMM tarafından denetlenmesine ilişkin yasalar, Devlet Memurları Kanunu gibi kamu kuruluşlarının tabi olduğu yasalardan muaftır. Özel şirket statüsünde de olmadığı için, özel şirketlerin tabi olduğu temel ticaret yasaları Sermaye Piyasası Kanunu ve Rekabet Kanunu onun için

geçerli değildir. Ayrıca gelir ve kurumlar vergisi, emlak vergisi, damga vergisi, banka ve sigorta muameleleri vergisi, kaynak kullanımını destekleme fonu kesintisi ödemeyecek ve bazı işlemlerinde KDV'den de muaf, kendine has imtiyazlara sahip bir fon olarak iş görecektir.

Ancak yine de yukarıda bahsi geçen işlemleri uluslararası piyasada yapabilmek için bir denetlenme prosedürüne ihtiyaç olduğundan şöyle bir formül geliştirilmiştir: TVF mevcut yasalara göre denetlenmeyecek, bağımsız denetime tabi olacaktır. Bunu da Başbakan'ın görevlendirdiği 3 merkezi denetim elemanı yapacaktır. Başbakanlığın gönderdiği rapor üzerinden de Plan ve Bütçe Komisyonu da bir denetim yapacaktır. Ancak bu denetimin bir yaptırım gücü yoktur.

AKP gericiliğinde kenetlenmiş sermaye sınıfının büyüyen bütçesine rağmen küçülen ülke ekonomisi ve bunun yükünü çeken ve giderek yoksullaşan milyonlarca işçi ve emekçi gerçeği ortadayken, bu yetmiyor olacak ki bu fonla birlikte sermaye sınıfı ve Erdoğan AKP'si daha fazlasını istemektedir. Bunun karşılığı işçi ve emekçiler cephesinde daha çok işsizlik, sömürü ve yoksulluk olacakken, algi yönetmekle görevli kalemler bu fonun "milli" olduğundan, "milletin varlıklarının millete döneceğinden" bahsetmektedirler. Oysa Varlık Fonu ile milletin varlığı sermayeye çoktan armağan edilmiştir!

Suruç Katliamı iddianamesi: Devlet katliamı örtmeye çalışıyor!

Üzerinden 19 ay geçen Suruç Katliamı'na dair iddianame, gizlilik kararının geçtiğimiz günlerde kaldırılmasıyla ortaya çıktı. Davanın ilk duruşması 4 Mayıs günü Urfa 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülecek. İddianamenin içeriğine, dosyadaki delillere ve soruşturma sürecine dair Suruç İçin Adalet Platformu avukatlarından **Gülhan Kaya** ile konuştuk. Yayın vesilesiyle kısaltarak yayınladığımız röportajın tamamına kizilbayrak1.net'ten ulaşabilirsiniz.

- Suruç Katliamı'nın üzerinden 19 ay geçti ancak iddianame yeni hazırlanmış oldu. İddianamenin içeriğine girmeden önce, bu 19 ay içinde soruşturma süreci nasıl gelişti?

- İlk günden itibaren dosyaya gizlilik kararı konulmuştu. Biz bu gizlilik kararının kaldırılması için çokça talepte bulduk. Çünkü hep şöyle söyledik; soruşturmanın düzgün bir biçimde ilerleyebilmesi için dosyanın bize açık olması gerekir. Fakat gizlilik kararı kaldırılmadı. Anayasa Mahkemesi'ne (AYM) yaptığımız başvuru da bugüne kadar sonuçlanmamış değil.

"GİZLİLİK KARARIYLA ENGELLENEN BİZ OLDUK"

Öncelikle dedik ki bu münferit bir olay değil. Bu bir örgüt olayı, İŞİD yaptırıldı. Ve bu soruşturma 7 Haziran öncesi HDP binalarına yapılan saldırılardan, HDP Diyarbakır mitingine yapılan bombalı saldırıdan bağımsız tutulamaz. Bu soruşturmaları dosyaya alın çünkü bunlar arasında bağlantı olma ihtimali çok yüksek. Mesela MIT TIR'larıyla ilgili dosya hâlâ devam ediyor. Sonra bu failin ailesi, yakın çevresi... En basit yapılması gerekenlerse, Suruç'a giriş ve çıkışlarını gösteren görüntü kayıtları. Araçlarla gelip gelmediği, Suruç'ta herhangi bir yerde konaklayıp konaklamadığı, bunların hepsinin araştırılması gerekiyor dedik. Ancak bu taleplerimize ilişkin herhangi bir inceleme yapıp yapılmadığını bile öğrenme şansımız olmadı. Savcılık sürekli bize "Sizin taleplerinizi mutlaka yerine getireceğim" dedi fakat bunlara dair tek bir evrak bize gösterilmedi. Dosyadan bugüne kadar alabildiğimiz tek şey otopsi raporları.

Sunduğumuz hiçbir talebin de bugüne kadar araştırılmamış olduğunu gördük. Gizlilik kararıyla aslında bizi soruşturmadan uzak tutmanın amaçlandığını, bu katliamı aydınlatmak gibi bir niyetin olmadığını bir kez daha görmüş olduk.

İDDİANAME YALNIZCA TETİKÇİLERE İNDİRGENMİŞ

Sadece Ankara Katliamı dosyasında sanık olan Yakup Şahin'in bir beyanı var. Böyle olunca şu an bu dosya sadece Yakup Şahin üzerinden gidebilecek bir dosya. Biz zaten kasten olduğunu her zaman dile getiriyoruz. Devletin en azından alması gereken önlemlerin hiçbirini almadığı gerekçesiyle soruşturmanın genişletilmesini talep ettik ama bugüne kadar bu talebimize yanıt alamadık.

Valilik hakkında soruşturma izni verilmeyi. Emniyet müdürü hakkında dava açıldı. Biz o davanın da ilk aşamasında emniyet müdürüyle hiçbir biçimde yüz yüze gelemedik. Bu katliamdaki sorumluluğunu ortaya çıkarabilecek şekilde sormamız engellendi ve gerçek duruşma gününden bir gün önce dinlendi.

Ve sonuç olarak görevi kötüye kullanmaktan 7500 lira para cezası verildi emniyet müdürüne. Bu da 12 ay taksitlendirilerek bir kez daha ödüllendirilmiş oldu.

AVUKATLARA GİZLİLİK VARKEN TAKİP EDİLEN ÇETECİLERE DOKUNULMADI

Şeyh Abdurrahman Alagöz'ün katliamın yaşandığı gün iki, iki buçuk saatlik bir görüntüsü mevcut iddianamede. Bir de evinde yapılan aramada İŞİD'e ait katliam görüntüleri var. Fakat onunla ilgili de aile bireyleri hakkında herhangi bir soruşturma yürütülüp yürütülmediğini göremiyoruz iddianameden. Onun dışında tek bir araştırma yapılmamış 19 ay boyunca. "Herkes kapalı olsun, sanıklar kaçmasın" demiş savcı, fakat tek bir delil toplamak gibi bir çabası olmamış. Bu da şunu gösteriyor bu soruşturma bizden gizlenmiş. Katliamdan sonra İlhami Balı'nın, Deniz Büyükçelebi'nin Türkiye'ye

yayı kapatmamak için elimizde hiçbir delil yok.' Başından beri niyet bu olunca ona yardım edenler, kimler göndermiş vs. bunlarla ilgili de hiçbir araştırma yapılmamış oluyor.

İddianamede şu var; bir tane bombacı öldü. İki tane fail öldü. Yakup Şahin zaten Ankara Katliamı'nın sanığı ve tutuklu, Büyükçelebi, Balı da zaten Suriye'de ve ulaşmak için herhangi bir işlem yapılmamış. Elimizde sanık olarak şu an sadece Yakup Şahin var. Alagöz'ün herhangi bir bağlantısı araştırılmadığı için bu davaya da hiç kimseyi dahil etmeye çalışacaklar.

"ÖNLEM ALMADIK" İTİRAFI

Bugüne kadar "gizlilik kararı kaldırılmasın" mücadelesi yürüttü aileler, çok güçlü bir mücadele vardı. Bu adalet mücadelesinin bu dava açısından temel bir yerde durduğunu düşünüyoruz. Şimdi ikinci bir aşama başladı aslında. Bu sefer de katliamda sorumluluğu olan bütün devlet görevlilerinin bu dosya kapsamında yargılanmaları... Çünkü bir bombalı eylem yapılacağına dair öncesinde istihbarat raporları var ve buna rağmen önlem alınmayarak esasında bu katliama özel olarak davetiye çıkarılmış. Zaten her ne kadar emniyet müdürü 7500 lira gibi bir cezayla kurtulmuş olsa da aslında devlet bir taraftan da şunu kabul etmiş oldu: Alınması gereken önlemler vardı ve biz almadık.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- O gün katliamdan sonra yakalanan Abdullah Ömer Aslan var, motosikletle orada yakalanıyor. Çantasında İŞİD bayrağına benzer bir bayrak buluyor oradaki insanlar. Polis bu kişiyi alıyor götürüyor, iddianamede hiçbir şey yok onunla ilgili. Yakup Şahin motosikletle götürüldüğünü söylüyor. Bazı kişiler katliamdan önce bir motosiklet sesi duyduklarını söylüyorlar. Bununla ilgili savcılık takipsizlik kararı veriyor.

Antep'te düğündeki bombalamayla ilgili takipsizlik kararı verildi. Bu dosyayla ilgili de niyet oydu fakat bu dosyanın kapanmaması için çok ciddi bir adalet mücadelesi verildi, bu bir kazanımdır. Bundan sonra da yine hiç durmaksızın bu soruşturmanın genişletilmesi için biz avukatlar olarak da adalet mücadelesinin bir yerinde mutlaka duracağız ve devam edeceğiz.

giriş çıkışları çok rahat; telefon dinlemeleri yapılmasına, haklarında soruşturma olmasına rağmen...

Bizim taleplerimizin yerine getirilmesiyle Alagöz'ün kardeşi Ankara Katliamı'nın bombacısı oldu. Gizlilik kararının katliamı aydınlatmak değil aksine soruşturmayı kapatmak için konulmuş olduğu da ortaya çıktı.

- Ankara Katliamı davasından tutuklu Yakup Şahin'in birtakım ifadeler verdiği ortaya çıktı. Bu ifadeler dosyaya nasıl yansdı?

- Sadece Halil İbrahim Durgun'la bir görüşme yaptığı, "Suruç'u kim yaptı" dedikten sonra Durgun'un da "Biz yaptık, bu kişiyi zaten Büyükçelebi gönderdi Suriye'den, biz Antep'te bir gün misafir ettik, üzerine bombayı yerleştirdik ve bir motosikletle bir gün önce Suruç'a gönderdik" dediği yer alıyor. Bunun şöyle bir önemi var, Suruç gibi Kobanê'den kaynaklı inanılmaz derecede güvenlik önlemlerinin alındığı ve muhtemelen yüz tarama gibi birçok şeyin kullanılabilirdiğini düşündüğümüz bir yer bakımından bir motosikletle Alagöz'ün Suruç'a girişinin belirlenememiş olması bizce imkansız. Ama belirlenmek istenmediği kesin.

Görüntülerin aslında bir kısmını görebildik. Düşünün ki bu emniyet SGDF'liler Suruç'a gelecek diye müthiş bir güvenlik önlemi almış fakat aynı saatlerde Suruç gibi bir yerde emniyetin önünden bir kişi çok rahat elini kolunu sallayarak geçiyor. Uzunca bir süre şehirde dolaşiyor ve bir tek güvenlik önlemine takılmıyor.

"BOMBACI ZATEN ÖLDÜ, DOSYAYI KAPATALIM"

Katliamın yaşandığı andan itibaren yapılan görüşmelerde savcılığın tavrı şuydu: 'Bombacı öldü o yüzden bu dos-

Bir katliamın aynasından yansıyan devlet gerçeği

Ankara Katliamı Davası'nın 2. duruşması 6 Şubat'ta görülmeye başlandı. Davanın bu duruşması da diğerinde olduğu gibi sermaye devletinin katliamcı güçlerin arkasında saf tuttuğunu pratik olarak gösterdi.

Mahkeme boyunca katliamda yaşamını yitirenlerin ailelerinin avukatları yargılama sürecini aydınlatacağını düşündükleri birçok talepte bulundular. Talep edilen bilgi ve belgelere bakıldığında mahkemenin henüz ilk duruşması olduğu izlenimi oluşuyor. Burada saymakla bitiremeyeceğimiz talepler, normal koşullarda karşılansa IŞİD ile ilgili kapsamlı bir yargılama süreci başlatılabilir ama görünen o ki sermaye yargısı bu konuda adım atma derdinde değil.

Katliama dair kamu görevlilerinin sözde soruşturulmasına henüz karar verildi ve dava 2-3-4 Mayıs'a ertelendi. Bu bile devletin katliamda ne derece aymazca davrandığını kanıtıyor. Bakarsınız 3-5 yıl sonra katliamda adı geçen kimi "devlet görevlileri" bir yerlerden milletvekili adayı bile olur... Sonuçta Sivas Katliamı'nda da böyle olmadı mı?

Katliamın oluşu günden itibaren gerçekler kendini ele veriyor. Katil IŞİD militanı elini kolunu sallaya sallaya alana giriyor. Ki Türkiye sınırından geçtiğinden beri koruma altında Ankara'ya kadar geliyor. Katil, kendini eylem alanında patlattıktan sonra yaralıların kurtarılması gerekirken devletin oradaki temsilcisi olan polis şefleri ve çevik kuvvet ekipleri yaralılara gaz bombaları ile saldırmayı tercih ediyor.

"FETÖ" HER DERDE DEVA

Darbe girişiminden bu yana sermaye iktidarının eline bir "FETÖ" fırsatı geçti. Ve bu yöntem, katliamın 2. duruşmasın-

dan da anlaşılacağı üzere yargılanan katil sürüsünün de kullanımına açıldı. Zira mahkemede savunma yapan Abdulmuttalip Demir kendinin olduğu söylenen kod isimleri reddederek "bu isimleri yazarların FETÖ'cü olabileceklerini" iddia etti.

Katliam ile bu devletin ve AKP'nin ilişkili olduğunu gösteren elde birçok veri bulunuyor. Davanın önemli isimlerinden biri olan Halil İbrahim Durgun'un eşi Esin Altıntuğ (Durgun) mahkemede verdiği ifadeye eskiden AKP üyesi olduğunu söyledi.

Müşteki Ümit Kanlıoğlu ifadesinde "sınırdan istediği zaman birilerini geçiren, istemediğinde geçirmeyen devletin de yargılamadan muaf tutulamayacağını" söyleyerek katliam ile devlet arasındaki ilişkiye dikkat çekti. Bir diğer tanık ise şu ifadelerle katliamın ardındaki devlet gerçeğine ışık tuttu: "Ankara'yı kana bulayan çeteleri, Suruç ve Diyarbakır'dan da biliyoruz. Bu katliamı planlayanların devletle nasıl irtibatları olduğunu, TIR'larla neler taşıdığını biliyoruz."

KATİL SANIKLARDAN DEMAGOJİ İLE BERABER DEVLET SAVUNUSU

Mahkemede "yargılanan" IŞİD üyesi katiller sahiplerini korumayı da ihmal etmediler. Abdulmuttalip Demir, "Burada aile avukatları 'yalan' söylüyor. Ayrıca burada Cumhurbaşkanı'na hakaret edildi tutanak tutulmadı" diyerek kendi sahiplerini korumayı da ihmal etmedi. Bir diğer IŞİD'li katil Yakup Karaoğlu ise "Nasıl ki her kürt PKK'lı değilse, her solcu DHKP-C'li değilse, her İslam hassasiyeti olan da IŞİD'ci değildir" söylemleri ile demagojiye başvurdu.

Dava ile ilgili birçok ayrıntıya yer verilebilir ki basında çelişki ve iktidarın sorumluluğuna dair birçok ayrıntı bulunuyor. Burada asıl olarak birkaç temel noktaya dikkat çekmek gerekiyor. Öncelikle bugüne kadar devlet erkânından herhangi bir yetkilinin ifadesine başvurulmaması önemlidir. İkinci nokta ise devlet yıllardır Ortadoğu'daki -sadece IŞİD değil- birçok dinci-gerici katil sürüsüne dolaylı ya da doğrudan desteğini sunmuştur. Emperyalizmin SSCB'ye karşı bir silah olarak kullandığı "yeşil kuşak" projesinin yavruları olan bu dinci gerici örgütler bugün Ortadoğu coğrafyasını kana bulamak, halkları katletmek için bir maşa olarak kullanılıyor. Kapitalist-emperyalist merkezlerin ve yerli işbirlikçilerinin denetimlerinden çıktığı durumda ise sözde onlara karşı "mücadele" edilerek görüntü kurtarılmaya çalışılıyor.

Tüm bu olgular göstermektedir ki, Ankara Katliamı'nın sorumlusu sermaye iktidarının ta kendisidir.

"EĞER ZULME UĞRAMIŞSANIZ YAS TUTMAYA VAKTİNİZ YOKTUR"

Belki yazıyı 10 Ekim Barış ve Dayanışma Derneği Başkanı Mehtap Sakinci Coşkun'un sözleri ile bitirmek gerçeklere ışık tutması açısından yerinde olacaktır:

"Eğer zulme uğramışsanız yas tutmaya vaktiniz yoktur. Biz 16 aydır mücadele ediyoruz. Biz bu tarihi davayı yazarlarız. Tanıklıklarımızı dile getiriyoruz. Bu çok önemli. Biz her ay bu alanda olacağız. Buraya anıt yapılana kadar da mücadeleye devam edeceğiz. 15 Temmuz'dan sonra ilk olarak bizim buradaki sembol anıtmıza saldırıldı. Bundan sonra buraya barış anıtı yapılmak zorunda."

Gözaltı terörünün ardı arkası kesilmiyor

Baskınlar ve gözaltılar 9 Şubat'tan beri özel olarak tırmandırılırken, polis tarafından yapılan açıklamaya göre, 14 Şubat'ta 37 kentte 834 kişi gözaltına alındı.

15 Şubat günü sabah saatlerinde de Hatay, İstanbul, Adana, Mardin'de baskın ve gözaltı terörü devam etti. Hafta başından bu yana 80'den fazla kişinin gözaltına alındığı Adana'da devam eden baskınlarda en az 10 kişi daha gözaltına alındı. Baskınların ardından onlarca kişinin gözaltında tutulmaya devam ettiği İstanbul'da ise HDP İstanbul İl Basın Sorumlusu Süleyman Başer GBT dayatması ile durdurularak gözaltına alındı. Hatay'ın Samandağ ilçesinde Sosyalist Yeniden Kuruluş Partisi'ne (SYKP) yönelik baskınlar yapıldı. Eş Genel Başkan Tülay Hatimoğulları'nın ve Parti Meclis üyesi Sevgi Kurtdere'nin evleri basılırken Kurtdere'nin gözaltına alındığı Hatimoğulları'nın ise evinde bulunmadığı için gözaltına alınmadığı bildirildi. Van'ın Çaldıran Belediyesi'nde belediye Eşbaşkanı Faruk Demir sabah saatlerinde düzenlenen baskınla gözaltına alındı. Baskının gerekçesi belirtilmezken, evde aramalar yapan polis daha sonra da belediye binasındaki kimi evraklara el koydu.

Mardin'in Dargeçit ilçesinde 14 Şubat akşamı zırhlı aracın geçtiği sırada meydana gelen patlamanın ardından da baskınlar devreye sokuldu. Sabah saatlerinde Saray Mahallesi'nde yapılan polis baskınlarında 4 kişi gözaltına alındı.

Polis aracı 7 yaşındaki Berfin'i katletti

Sermaye devletinin "terör" demagojisiyle sunduğu, Kürt halkına dönük kirli savaşı devam ederken 9 Şubat'ta Mardin'de 7 yaşındaki Berfin Dilek katledildi. Mardin'in Dargeçit ilçesinde Bahçebaşı Mahallesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü yakınlarında manevra yaptığı öne sürülen zırhlı polis aracı, Sakarya İlkokulu'nda 1. sınıf öğrencisi Berfin Dilek'e çarptı. Öğle saatlerinde okuldan evine dönmekte olan Berfin Dilek, zırhlı aracın altında kalarak yaşamını yitirdi.

“Bulduğumuz her noktayı direniş mevzisine dönüştüreceğiz!”

7 Şubat tarihinde OHAL kapsamında yayınlanan 686 Sayılı Kanun Hükmünde Kararname (KHK) ile ihraç edilen Eğitim Sen üyeleri **Yurdagül Şahin Demir** ve **Hüseyin Demir** ile ihraç saldırısını ve mücadelesinin durumunu konuştuk.

- 7 Şubat'ta yayımlanan KHK ile öğretmenlikten ihraç edildiniz. Artarak devam eden bu ihraç saldırıları hakkında neler söylemek istersiniz?

Yurdagül Şahin Demir: Aslında 7 Şubat'a gelene kadar geçen yıldan başlayan 657'nin değiştirilmesi, iş güvencesinin ortadan kaldırılması, kamunun tasfiyesine dönük bütün o neo-liberal saldırılarla anlamıştık kamu emekçilerinin kıymandan geçirileceğini.

Biz geçen yıldan, hatta daha önceden beri sendikamızı, kamuoyunu uyarıyorduk; bu saldırı dalgası büyüyecek ve kıyımlara dönüşecek diyorduk. Nitekim 8 Eylül'de 10 bin arkadaşımız bir anda açığa alınmıştı. Bu açığa alınmalara karşı sendikamızın ve toplamda kamu emekçilerinin bir yanıt üretmesi gerekiyordu bu saldırıları durdurabilmek için. Ama biz çok fazla yanıt üretmedik, saldırılar artarak devam etti ve ihraçlara dönüştü.

Ben 11 yıllık öğretmenim; 11 yıllık hayatım boyunca parasız, bilimsel, anadilde, laik eğitimi savundum. 7 Şubat'ta da bunları savunduğum için ihraç edildim. Muhalif kimliğim yüzünden ihraç edildim.

Ama onların yaratmak istediği biat kültürüne teslim olmayacağız. İhraç edilsek de edilmesek de biz bundan sonra da parasız, bilimsel, anadilde, laik eğitimi savunmaya devam edeceğiz. Bu mücadele kesinlikle aksamayacak. Ancak bu toplumsal muhalefetin, özünde ise sendikamızın bu sürece göğüs germesi ve yanıt üretmesiyle olacak.

Hüseyin Demir: Bu toplamda bir güvencesizleşme problemi. İşçilere baktığımızda onların da kıdem tazminatı ellerinden alınıyor. Sosyal sigortanın tasfiyesi şeklinde her çeşit güvencesizleştirme söz konusu. Ve bunun bir parçası olarak da kamu emekçileri de güvencesizleştirme politikasından nasibini alıyor.

Neo-liberal neo-faşist politikaların bir ürünüdür bu sonuçta. Ve bu çerçevede iktidar kendi mevcut yasalarıyla atamayacaklarından KHK'ya sığınıp o çerçevede bizi uzaklaştırdılar. Ve uzun bir sürece mahkum ettiler. Ama biz o sürece mahkum olmayacağız.

- İhraç saldırılarına karşı bundan sonrası için neler yapmayı düşünüyorsunuz?

Yurdagül Şahin Demir: Bugüne kadar söylediklerimizi pratik olarak hayata geçireceğiz. Daha önce söylediklerimizin somutta yaşandığını görüyoruz. Söylediklerimizi bugün hayata geçirmeyi düşünüyoruz.

Her alanı, bulduğumuz her noktayı direniş mevzisine dönüştüreceğiz. Burada sendikamızın da sürece aktif katılması, süreci örmesi ve yürütmesi açısından beklemeci bir tavır yerine öncü bir tavır sergilemesi için zorlayacağız. Bunu yapmadığı noktada da kendimiz bu süreci öreceğiz. Direnmeden asla çözüm olmayacağını biliyoruz.

Mevzi alanları yaratacağız, çadırlar kuracağız, direneceğiz.

Hüseyin Demir: Bugün buradaki toplantıda (İstanbul'dan ihraç edilen eğitim emekçilerinin 11 Şubat'taki toplantısı) çok güçlü bir direniş iradesi çıktı. KESK'in bu direniş iradesinin önünde duracağını ben zannetmiyorum. Durduğu zaman da mutlaka ezilecektir. KESK'in, buradaki talepler doğrultusunda bir direniş örgütlemesi gerekiyor. Bu direnişi örgütledi örgütledi; örgütlemese biz bu süreçte KHK ile ihraç edilen arkadaşlarımızla görüşüyoruz.

Onların bireysel dediği tarzda bir direnişe geçeceğiz. Sendikamızın da desteğini bekleyeceğiz.

- KESK ve Eğitim Sen'in ihraçlara karşı yürüttüğü mücadeleyi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yurdagül Şahin Demir: Baktığımızda KESK ve Eğitim Sen çok güzel şeyler söylüyor. “Direneceğiz, mücadele edeceğiz yapacağız” diyorlar. Ancak bunu örnekte noktasında çok yetersiz kalıyorlar.

Söylemlerin ötesine geçen bir pratik, somut bir süreci örmek gerekiyor. Mücadele programı ortaya koymak gerekiyor.

Ancak 8 Eylül ve daha öncesinden aslında bugün de baktığımızda sendikamızın ihraçlara dönük, açığa almalara dönük ya da eğitimdeki toplam saldırılara dönük toplam bir yanıt üretmediğini görüyoruz.

Bu haliyle bundan sonra da üretmeyeceğini düşünüyorum.

Ama bu haliyle sendikamızın farklı bir çalışma ya da politik bir bakışla bunu yeniden kurgulaması gerekiyor. Sadece kürsülerden büyük laflar ederek değil, bunu hayatta somut pratiğe dökerek yapması gerekiyor. Ve direniş eğilimi

gösteren herkesi kucaklayan bir mücadele programı ortaya koyması gerekiyor.

Bugün geç kalındı ama bundan sonrası için mutlaka bunu yapması gerekiyor.

Eğer bu mücadele programını doğru düzgün hayata geçirebilirse hem bu ihraçları hem açığa almaları hem de eğitime dönük saldırıları göğüsleyebilir ve bunu tersine çevirebilir diye düşünüyorum.

Ayrıca KESK ve Eğitim Sen'in toplumsal anlamda bir toparlayıcılığı var. Sadece kendi üyelerini değil günlük olan toplumsal muhalefeti de toparlayacağını, bunun için de odak olması gerektiğini düşünüyorum.

- İstanbul'dan ihraç edilen eğitim emekçileri olarak bir toplantı (11 Şubat) yaptınız. Bu toplantıda Eğitim Sen Genel Başkanı Kamuran Karaca 'şartlara göre eylem ve etkinlik düzenleyeceğiz' dedi. Bu yaklaşımı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yurdagül Şahin Demir: Bu bakış; “var olan siyasal yapıya ben teslim oldum” anlamına geliyor. Faşizm eskiden beri açık ya da kapalı hep vardı bu ülkede. Sendikal tarihimize baktığımızda faşizmin en koyu karanlığının yaşandığı '90'lı yıllarda 17 bin faili meçhulün yaşandığı, sendikalarımızın bile olmadığı bir dönemde fiili direnişlerle biz sendikalarımızı kurduk. Fiili direnişlerle örgütlülüğümüzü yaptık. Olmayan örgütlülüğü kurduk.

Bugün bizim avantajımız var; bugün sendikamız var, örgütlü gücümüz var ama bu örgütlü gücü harekete geçirecek politik bakışımız noksan.

Yoksa bugünkü siyasal tablo faşizm deyip bunu geçiştirmek doğru değil. Bugün açık bir faşizm var. Valilikler alanları yasaklıyor. Ama öbür tarafta da Ankara'da Eğitim Sen basın açıklaması bile yapamazken Nuriye Gülmen tek başına bir mevzi kazandı. Kazandığı mevziye bugün polis dokunamıyor. Demek ki ısrarcı olmak, kararlı olmak yeterli. OHAL'i, valiliği bütün yasakları senin ısrarcı ve kararlı olman aslında deliyor. Yeter ki bu noktada politik bir bakışın ve mücadele iraden olsun. Düzce'de tek başına bir kadın 10-11 gündür tek başına Valilik yasağına rağmen direniyor.

Demek ki direnme eğilimi gösterdiğimizde evet 30-40 gün sizi gözaltında tutuyor, dövüyor, gaz sıkıyor ama siz kazanıyorsunuz.

Artı Ankara Cebeci'deki olayda şöyle bir durum var. Akademisyenler kendi yaşadıkları sıkıntıya kendileri cevap üretti-

ler. Ve 'biz gitmiyoruz buradayız' dediler ve kendilerini gündem yaptılar bütün yasaklara rağmen... Türkiye toplumunun saygınlığını bir kez daha kazandılar. Beklemediler, durmadılar, anında müdahale ettiler. Tüm yasaklara ve olumsuz atmosfere rağmen Cebeci'yi mevzi alanına dönüştürdüler. Bu anlamda akademisyenlerin yaptığı doğru bir tutumdur. Bence sendika akademisyenlerden bunu öğrenmeli görmelidir. Siyasal atmosfere teslim olmamalıdır.

Hüseyin Demir: Bugünkü toplantıda çok güçlü samimi bir direniş iradesi vardı. Sendika yönetimi çok farklı bir gündemle gelmişti. Ama buradaki direniş iradesini gördükten sonra gündemleri de altüst oldu. Acil toplanma ihtiyacı mutlaka duyacaktır. Buradaki talepleri mutlaka dikkate alması gerekecektir.

Bu onun aynı zamanda önünde duramayacağı bir süreçtir. Bu mücadele gerçekleşecektir. Bu mücadele bizim aynı zamanda varoluş mücadelemizdir, hayatta kalma mücadelemizdir. Kaçınılmazdır yani.

Şu ana kadar tabi ki uzun süredir verilen tavizlerin bir ürünüdür bu saldırılar aynı zamanda. Tabi ki toplamda mücadeledeki toplam bir gerilemenin de yansıması burada söz konusu. KESK bu süreci karşılayamamıştır. Uygun bir program ortaya koymamıştır. Uygun bir mücadele hattı belirleyememiştir.

Mutlaka bunun da çok farklı sebepleri vardır. Ama buradaki irade mutlaka kendini KESK'e kabul ettirecektir. Aksi takdirde KESK buradaki iradenin karşısında duramaz diyorum.

- Son olarak ihraç edilen diğer kamu emekçilerine bir çağrınız var mıdır?

Yurdagül Şahin Demir: Biz emekçi çocuklarıyız. Annemizin babamızın emekleriyle kendi emeklerimizle buraya geldik. Kesinlikle emeklerimizi faşist iktidara bırakmayacağız. Biz haklıyız meşruiyetimiz var. Çünkü biz laik, bilimsel, parasız, anadilde eğitimi savunuyoruz. Bunlar kesinlikle meşru haklardır Biz bunları savunduğumuz oranda toplumsal desteği de kazanacağımızı biliyoruz.

Kolayından gitmeyeceğiz direneceğiz direnerek kazanacağız.

Hüseyin Demir: İhraç edilen emekçilere şunu söylüyorum. Kesinlikle evlerinize kapanmayın, kendinizi geri çekmeyin. Biz haklıyız, meşruiyetimiz var. Burada tamamen hukuksuz bir süreç söz konusu. Aynı zamanda evlerinizde oturup hukuki süreçleri beklemeyin. Zaten burada hukuki süreç işlenecek olsaydı bizi bu şekilde atmazlardı.

Kendi yasaları çerçevesinde hukuki bir sürece tabi tutarlardı. Oradan da çok umutlanmayalım. Bizi kurtaracak olan, bizi var edecek olan direnişimizdir. Hayatta tutacak olan odur. Evlere kapanmayı doğru bulmuyorum. Alanlara çıkmaya, sokağa çıkmaya davet ediyorum bütün emekçileri, bütün KHK mağdurlarını...

Kitlesel kıyımları, yaygın direnişlerle karşılamalıyız!

7 Şubat tarihli 686 sayılı KHK ile büyük çoğunluğu eğitim emekçisi 4 bin 464 kamu çalışanı daha ihraç edildi. Bugüne kadar çıkartılan KHK'larla, kolluk güçlerini bir yana bırakırsak, kamu hizmet kurumlarından ihraç edilen emekçilerin sayısı 70 bine ulaştı.

Dün söyledik, yine söylüyoruz: Yaşanan kıyımların önüne geçilememesinin gerisinde KESK'e ve bağlı sendikalara hakim reformist anlayışların izledikleri sendikal çizgi var. Onlar, kitlesel kıyımların başladığı ilk günden bugüne, ihraç edilen emekçilerin direnişini örgütlemek ve bu direnişleri kamu emekçileri başta olmak üzere toplumsal muhalefetle buluşturacak bir çizgi izlemek yerine, emekçileri oyalamayı iş edinmiş durumdadır. Her şeye rağmen direniş yolunu seçen emekçileri görmezden gelmek de bu çizginin vazgeçilmez tutumu olagelmıştır.

Bugüne kadar emekçileri "yargı-diplomasi" ve göstermelik protesto eylemleri ile oyalayan sendika bürokratları, son ihraçlar sonrasında yaptıkları açıklamalarda da aynı tutumu sürdüreceklerinin işaretini verdiler. KESK ve Eğitim Sen tarafından yapılan açıklamalarda, "peşini bırakmayacağız", "mücadele edeceğiz", "dayanışmayı büyüteceğiz", "boyun eğmeyeceğiz" gibi beylik sözcüklerin arkasına gizlenmiş bir teslimiyetçi tutum sırtılmaktadır. En başından beri direnişler örgütlemek tek meşru ve gerçekçi tutum iken, bu açıklamalarda hala da somut bir direniş çağrısı yapılmamakta, ihraç edilen binlerce KESK üyesi direniş mevezilerine çağrılmamaktadır. Şurası açık ki, eğer bu tutum aşılamaz ve kıyımlara yaygın direnişlerle yanıt verilemezse, yeni KHK'lar gelmeye devam edecek, en nihayetinde KESK ve bağlı sendikaların kapılarına fiilen mühür vurulacaktır.

KARDEŞLER;

Binlerceyiz! Binlerce emekçi olarak, ülkenin dört bir yanında direniş mevezilerimizi yaratabilir, bu direnişlerin meşruiyeti üzerinden kamu emekçileri başta olmak üzere toplumsal muhalefeti harekete geçirebilir ve ancak bu sayede kazanabiliriz. Ne AKP'nin güdümüne girmiş bir yargı, ne diplomasi cambazlıkları bu saldırıları durdurabilir.

Dün bize "yargı ve diplomasiyi" mücadele diye yutturmaya kalkanlar, bugün de ümitlerini referandum sandığına bağlamışlardır. Eğitim Sen Genel Başkanı Kamuran Karaca, binlerce eğitim emekçisinin ihraç edilmesinin ardından, direniş-

leri değil, "referandum sürecini 'hayır'la isyana taşımak gerekiyor" diyerek referandum sandığını çözüm olarak sunan ibretlik bir açıklamaya daha imza atmıştır. Eğitim Sen tarafından yapılan resmi açıklamada da, referandum eksenli bir tutum geliştirilmiştir. Bu, KESK ve bağlı sendikaların bürokratlarının da üç aşağı beş yukarı, ortalama tutumunu temsil etmektedir. Hemen hepsi 'direnişler örgütlemek' dışında her şeyi söylemekte ve referandum sandığını işaret etmektedirler. KESK'in ihraç edilen emekçilerle yapılacak Kurultay kararını bir ayda 'ancak' alabilmesi ve Kurultay'ı Mart sonuna bırakmış olması da, referandum öncesi zamanın nasıl tüketilmek istendiğine işaret etmektedir.

Elbette ki, referandum atmosferi biz emekçiler açısından önemli olanaklar sunmaktadır. Fakat bu atmosfer, ancak direniş mevezilerimizi yaratabildiğimizde ve bu direnişleri toplumsal muhalefetle buluşturabildiğimizde biz emekçiler açısından anlamlı olabilir. Toplumsal muhalefetin sokaklara indirilemediği ve AKP'nin devletin dümenini elinde tuttuğu koşullar altında gerçekleştirilen bir referandumda 'hayır' çıkacağı sarhoşluğuna kapılmak büyük bir yanılgı olduğu gibi, 'hayır' çıkmasının da OHAL düzenini ve dolayısıyla onun sonuçlarını ortadan kaldıracığına inanmak da saflıktan başka bir şey değildir. Sorun sandıktan ne çıkacağı sorunu değil, AKP'nin tek adam diktatörlüğüne karşı milyonların örgütlü tepkisinin açığa çıkartılıp çıkartılmayacağı sorunudur. İşte tam da bu neden-

le, KESK ve bağlı sendikaların, kıyımlar üzerinden yaygın direnişler örgütlemeye yönelmesi referandum sürecinin tek anlamlı tutumu olacaktır.

İHAÇ EDİLEN EMEKÇİ KARDEŞLERİMİZ;

Daha fazla zaman kaybetmeye, beklemeye, sendika bürokratlarının oyalamalarına kanmaya artık bir son veremeliyiz. Hiç tereddüt etmeksizin direniş kararlılığımızı ortaya koymalı, bulunduğumuz kentlerde yeni direniş mevezileri yaratmalıyız.

Bilmeliyiz ki, sendika bürokratlarının 'üyelerimizle dayanışma' adı altında, ekonomik yardımla sınırlı 'dayanışma gösterisi' koca bir tuzaktır. Sendika bürokratları elinde 'sus payı'na dönüştürülen bu maddi dayanışmanın sürdürülebilirlik olanakları, her yeni kararname ile tükenmektedir. Kısa bir süre sonra 'ekonomik gücümüz kalmadı' denilerek, bu dayanışmaların azaltılması veya kesilmesi işten bile değildir. Kaldı ki, yaygın direnişlerle kıyımların önüne geçemezsek, maddi dayanışmayı örgütleyebilecek bir sendika da kalmayacaktır elimizde.

En başından beri dayanışmayı "para yardımı" olarak gören anlayışlarla mücadele ediyor, sendikaları direniş kararları almaya ve direnişlerin yükünü omuzlayan emekçilerle dayanışmaya çağırıyoruz. Kimi çevreler bizim çağrımıza, bunun, "üyeyi mağdur etmek" anlamına geleceğini ileri sürerek, sahte bir hümanizmle harmanlanmış "üyeye sahip çıkma" gibi bir söylemle bugüne kadar

karşı çıktılar. Özellikle de Eğitim Sen'de "sendika maaş veriyor" algısı yarattılar ve niyet ne olursa olsun, böylece, para yardımını sus payına dönüştürdüler ve emekçileri direnişlerden uzak tuttular. Bu tutumlarıyla da en büyük mağduriyeti yaşattılar, emekçilerin iş hakkı için mücadelede buluşmalarının önüne geçmiş oldular. Şurası açık ki, dayanışmayı sürdürülebilir kılmamanın, direnişler yaratmak ve bu direnişlerle dayanışmayı toplumsal bir eksenle örgütlemekten başka bir yolu da yoktur.

KAMU EMEKÇİLERİ;

Bugün yaşanan kıyımlar, yalnızca kıyıma uğrayan emekçileri değil, tüm kamu emekçilerini hedeflemektedir. Yüz binlercimiz ihraç edileceğimiz günü beklemekte, adım adım kısmi iş güvencemiz de ortadan kaldırılmaktadır. Eğer kıyımların önüne geçemezsek, çok değil üç beş ay sonra, 657 sayılı kanunun iş güvencesine ilişkin hükümleri ortadan kaldırılacak, kamu hizmet kurumları kuralsız çalışma merkezleri haline gelecek. Bu nedenledir ki, işten atılmış olalım veya olmayalım, mücadeleyi büyütmeli ve direnen emekçilerle buluşmalıyız.

KESK ve bağlı sendikaları bir kez daha ülkenin dört bir yanında direniş mevezileri açmaya; ihraç edilen emekçiler başta olmak üzere tüm ilerici-öncü kamu emekçilerini, her geçen gün yenileri eklenen direnişleri yaygınlaştırmaya ve direniş mevezilerini güçlendirmeye çağırıyoruz.

KAMU ÇALIŞANLARI BİRLİĞİ

9 Şubat 2017

Tekstil İşçileri Sempozyumu gerçekleştirildi

“Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya karşı birleşelim!” şiarıyla, Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası'nın (DEV TEKSTİL) çağrısıyla bir süredir hazırlıkları yürütülen Tekstil İşçileri Sempozyumu, 12 Şubat'ta Avcılar'daki Eğitim Sen İstanbul 7 No'lu Şube'de gerçekleştirildi.

Sempozyum işçi sınıfının mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından 1800'lü yıllardan günümüze Türkiye ve dünyada tekstil işçilerinin, işçi sınıfının mücadelesini ve devrimleri işleyen “İl-mek” adlı sinevizyon izlendi.

Sempozyum Hazırlık Komitesi adına yapılan açılış konuşmasında, çağrısını DEV TEKSTİL'in yapmasına rağmen tüm tekstil işçilerinin birliğinin sağlanması amacıyla farklı sendikalara üye ve sendikasızsız işçilerin de sempozyum çalışmasında yer aldığı söylendi.

Kapitalistlerin işçi sınıfını sömürmesinin yanı sıra onuruna da saldırdığını vurgulayan sözcü, saldırıların işçi sınıfının örgütsüzlüğünden dolayı hayata geçirilebildiğine dikkat çekti.

“İŞÇİ SINIFI DEVRİMCİ DEĞİLSE HİÇBİR ŞEYDİR”

Marx'ın “İşçi sınıfı devrimci değilse hiçbir şeydir” sözünü hatırlatan sözcü, EMİS kapsamındaki fabrikalarda yasaklanan grevin bir gün bile sürse işçi sınıfının kendi gücünün farkına varması açısından önemine işaret etti. Sözcü, konuşmasının devamında işçi sınıfının kendi mücadele yasalarına dayanarak, birliğini kurarak ve işçi demokrasisini hayata geçirerek mücadeleye etmesinin önemine işaret etti. Bu mücadelenin işçi sınıfının cumhuriyetinin kurulmasına bağlanmasıyla yürütülmesi gerektiğini söyleyerek mücadelenin zayıflamasıyla işçi sınıfının kazanılmış haklarının da gasp edildiğine dikkat çekti. Ekim Devrimi ve Greif işgaline işaret eden sözcü, taleplerin sınıfın siyasallaşmasına katkı sunacak şekilde öne sürülmesi gerektiğini vurguladı, toplumsal sorunların kalıcı çözümünün devrimci bir sınıf hareketi ile olanaklı olabileceğini söyledi. Sözcü, konuşmasında reformizmin her şeyi parlamento ve referandum sınırında ele almasını da teşhir etti.

“TEKSTİL İŞÇİLERİNİN SORUNLARI VE TALEPLERİ” SUNUMU

Sözcünün açılış konuşmasının ardından “Tekstil işçilerinin sorunları ve talepleri” başlıklı sunuma geçildi. Bu sunum-

da tekstil iş kolunun yapısına dair bilgiler verildi. Tekstil iş kolunda kayıt dışı, güvencesiz çalışma, merdiven altı, çocuk işçiliğin yaygın olduğuna dikkat çekilen sunumda kadın işçilerin yoğun olarak çalıştırıldıkları, taciz-tecavüz, hakarete uğradıkları belirtildi. Patronların göçmen işçileri fırsata çevirerek işçiler arasında ayrımcılığı körüklediğine dikkat çekilen sunumda, emperyalist saldırılara karşı mücadele edilmesi gerektiği ifade edildi. Sunum tekstil işçilerinin öne sürmesi gereken talepler sıralanarak sonlandırıldı.

İŞÇİLER İŞÇİ KÜRSÜSÜNDE KONUŞTU

Sunumun ardından konuyla ilgili serbest kürsü konuşmaları gerçekleştirildi. Oldukça canlı geçen bu bölümde yapılan tüm konuşmalarda işçiler yaşadıkları sorunları aktararak işçilerin birliğine vurgu yaptı. Konuşan tekstil işçilerinin çoğunun, çocuk yaşta çalışmaya başlaması dikkat çekerken, işçiler, çalışma koşullarının işçileri sosyal yaşamdan dahi alıkoyduğunu örneklediler. Mardin Midyat'tan gelen bir tekstil işçisi ise bölgesinde sorunların büründüğü özgül biçimleri yansıtanın yanı sıra, Kürt ulusal sorununa da dikkat çekti. Bu bölümde çeşitli fabrikalardan tekstil işçileri ve Greif direnişçileri konuştu.

“MÜCADELE YOL VE YÖNTEMLERİ” SUNUMU

Müzik dinletisi ile başlayan ikinci bölümde ilk olarak “Mücadele yol ve yöntemleri” konulu sunum yapıldı. Bu bölümde sömürüle beraber sermaye iktidarı gerçekliğine dikkat çekildi, buna karşı işçilerin bir araya gelmesi gerektiği vurgulandı. Sendikal bürokrasiye karşı

komiteler ve birliklere işaret edildi. Fii-li-meşru mücadelenin yanı sıra sınıf dayanışmasının önemi vurgulandı. Tüm bu ölçütlerle ilgili Greif Direnişi'nin örnek alınması ve bu yolda tekstil işçilerinin adım atması gerektiği, tekstil işçilerinin tüm sorunlarının kaynağında sermaye düzeninin olduğu söylendi.

Sunumun ardından katılımcılar konuyla ilgili görüşlerini ifade ettiler. Bu bölümde konuşan işçiler de işçilerin komite ve birliklerde örgütlenerek mücadele etmesi gerektiğine vurgu yaptılar. Fabrikalarda yaşanan TİS süreçlerine, sendikal bürokrasiye, patronların işçilerin örgütlenmesine karşı hayata geçirdiği saldırılara ilişkin örnekler verdiler. Yine göçmen işçilerin hem ücretlerin düşürülmesinde hem de işçiler arasında ayrımcılık yaratılarak işçilerin bölünmeye çalışılmasında kullanıldığına dikkat çekilerek buna karşı ‘işçilerin birliği halkların kardeşliği’ bakışıyla hareket edilmesi gerektiği belirtildi.

Bir meslek liseli de itaatkâr işçiler olarak yetiştirilmeye çalışıldıklarına dikkat çekerek meslek liselilerle işçi sınıfının birlikte mücadele etmesi gerektiğini söyledi.

“FABRİKADAN ÜLKE YÖNETİMİNE KADAR İŞÇİLER SÖZ SAHİBİ OLMALI”

Bir MİB'li, metal işçilerinin mücadele süreçlerinden örnekler vererek, Metal Fırtına'ya kadar gösterilen ısrarın, işçiler tarafından MİB'in politikasının sahiplenilmesi şeklinde karşılığını bulduğunu söyledi. Metal Fırtına'da sermaye devletinin işçilere uyguladığı baskılara değişen işçi, işçilerin mücadele gücünü ortaya çıkaracak örgütlülüklerin yaratılması

açısından bu süreci örnek gösterdi. İşçilerin en ufak soruna karşı birleşmelerinden, ülke yönetiminde söz sahibi olmasına kadar her düzeyde örgütlülüklerinin kurulması gerektiğini söyledi.

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK) adına yapılan konuşmada kadın işçilerin kapitalizmin gelişme döneminden bu yana benzer sorunları yaşadığına, taciz-tecavüze, şiddete uğradığına dikkat çekildi. Kadınların yaşadığı sorunların kapitalizmden kaynaklandığı vurgulanan konuşmada buna karşı sosyalist işçi-emekçi iktidarı kurulmasına işaret edildi.

İhraç edilen kamu emekçilerinden **Sosyalist Kamu Emekçileri (SKE)** adına yapılan konuşmada iş güvencesinin olmayışına değinildi. Devletin eğitime kaynak aktarmayı nereden dolayı öğretmenlerin tahsilatı çevrildiğine değinilen konuşmada parasız eğitim ve sağlık mücadelesi vermek için işçi sınıfının ideolojisi ile donanmak gerektiği ve bunun bedeli olarak ihraçlar yaşandığı söylendi. Mücadeleye devam edecekleri söyleyerek bitirilen konuşma, yapacakları mevzi direnişler ve alan eylemliliklerine destek çağrısıyla sona erdi.

İhraç edilen kamu emekçisi **Fatma Yıldırım** da sol, sosyalist kimliğinden dolayı ihraç edildiğini ve bundan da onur duyduğunu ifade etti.

Sempozyum Hazırlık Komitesi Sözcüsü ise işçi sınıfının ihtiyacı olan güçlü örgütlerin, her düzeyde kurulması gerektiğine dikkat çekti. İşçilerin somut sorunlar üzerinden bir araya getirilmesi, giderek siyasal bilincinin geliştirilmesi gerektiğini söyledi.

Konuşmaların ardından sempozyum mücadele çağrılılarıyla sona erdi.

Sınıf cephesinde eylem ve direnişler

İşçi sınıfı haklarını talep etmek için eylem ve direnişlerini sürdürürken patronların ve sermaye devletinin kolluğu da işçilere saldırmaktan geri durmuyor.

PETKİM'DE TİS SÜRECİNDE UYARI EYLEMLERİ

Petrol-İş'in örgütlü olduğu Petkim'de 8-9 Şubat tarihlerinde 2 gün boyunca eylemler ve basın açıklaması yapıldı.

Petkim'de Bakım Grupları, Döner Ekipman, İş Makinaları, İmalat Kontrol, Çevre Birim ve genel anlamda işletmeler de dahil olmak üzere eksik personel nedeniyle yaşanan sıkıntı konusunda şirket yöneticileriyle yapılan görüşmelerde olumlu bir sonuç alınmadığı için, Petkim işyerinde vardiya giriş ve çıkışlarında açıklamalar yapıldı. Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı Ahmet Oktay açıklamalarda bulunurken toplu sözleşme sürecinde olduklarını, yoğun ve mücadeleciler bir döneme girdiklerini hatırlattı.

RENAULT'DA SENDİKAL BASKI

Renault'da sendikal baskılara yeni bir halka eklendi. Yeni bir uygulama ile bakımçı ve teknik elemanlara elden 200 TL civarında paralar ödenmeye başlandı. Fakat bu paralar Türk Metal çetesine üye olma şartıyla işçilere veriliyor. Böylelikle aynı işi yapan işçiler arasında sendikal

tercihlerinden dolayı ayırım yapılıyor. Bu sendikal baskı ve mobbing uygulamalarına karşı Renault işçilerinde büyük bir tepki var. Farklı zamanlarda "sözleşmenin dışına çıkamayız" diyerek işçilerin ücret artışı taleplerini reddeden Türk Metal çetesinin yardımına koşan Renault yönetimi işçileri satın almaya çalışıyor. Bu işin başında ise kendisini sosyal demokrat olarak tanımlayan genel müdür Tunç Başgeçmez var.

ETİ MADEN İŞÇİLERİNDEN FON PROTESTOSU

Balıkesir'in Bandırma ilçesindeki Eti Maden İşletme Müdürlüğü'nde çalışan işçiler çalıştıkları kurumun da Varlık Fonu'na devredilmesini 10 Şubat'ta yaptık-

ları eylemle protesto etti.

Petrol-İş Sendikası Bandırma Şubesi üyesi yaklaşık 300 kişinin Eti Maden İşletmeleri önünde yaptıkları basın açıklamasında konuşan Petrol-İş Sendikası Bandırma Şube Başkanı İsmail Kayan devir ile birlikte bor, toryum, uranyum madenlerinin devlet eliyle işletilmesini sağlayan 2840 Sayılı Yasa'nın devre dışı kaldığını belirterek başta Eti Maden İşletmeleri olmak üzere bütün kurumların fondan çıkarılmasını talep ettiklerini söyledi.

JANDARMA ZORUYLA ŞANTIYEDEN ÇIKARILDILAR

Mersin'in Tarsus ilçesinde TCDD'ye bağlı demiryolu inşaatında çalışan işçi-

lerin 4 aylık ücretlerinin gasp edilmesine karşı başlattıkları direniş 7. gününde (14 Şubat) jandarma saldırısına uğradı.

Yenice Mahallesi'nde Dalgıçlar, Nuhoğlu ve Ulaşım İnşaat isimli şirketlerin üstlendiği 4. hat projesinde çalışan işçiler maaşlarını alabilmek için şantiyede direnişlerini sürdürüyorlardı.

Maaşları gerçek ücretleri üzerinden değil de asgari ücret üzerinden yatan işçilere jandarma zoruyla asgari ücret aldıklarına dair kağıtlar imzalatıldı. Ardından ise yine jandarma zoruyla işçiler şantiyeden dışarı atıldı.

İşçilerin ücretlerini alamadan memleketlerine döneceği ve mahkemenin vereceği sonucu bekleyecekleri öğrenildi.

Her işçi, emekçi devrim potansiyeli taşıyor.

Yıllar önce küçük kız, en fazla genç kız diyebileceğim bir tanıdığım, Tekstil İşçileri Sempozyumu'nda iki çocuk sahibi genç bir anne ve en önemlisi genç bir kadın yoldaş olarak konuşma yaptı. Konuşması sempozyuma katılan herkesi çok etkiledi. Ama konuşmasından önce, beni olumlu olarak çok şaşırttığını vurgulamalıyım.

Yıllar önce, onun devrimci potansiyel taşımadığını düşünüyordum. Bu düşünce ukalalığa varan bir yanılgıymış. Bugün iki çocuk annesi kadın yoldaşı görünce, ukalaca düşündüğümün farkına vardım. Bu durum her işçi ve emekçinin devrim potansiyeli taşıdığını çok net gösterdi bana. DEV TEKSTİL'i doğuran Greif Direnişi de her işçinin devrim potansiyeli taşıdığını çok net göstermişti. Greif Direnişi'ne katılan her işçi devrimci olmadı ama Greif Direnişi sınıf hareketinde önemli bir devrimci eylem olarak, sınıf mücadelesi tarihine işlendi. Bunu bilmeme rağmen genç kadın yoldaş çarpıcı

Taban örgütleri; söz, yetki, kararın işçilerde vücut bulması

biçimde bunu, bana yeniden gösterdi.

Yoldaş devrimci kadın işçilerin anne olunca yaşadığı sorunları ve bu sorunların inançlı, kararlı bir duruşla nasıl aşıldığını anlattı; "İki çocuğum var. Şimdi ancak kiralık işçilik yapıyorum. Kiralık işçilik sömürünün en yoğun hali; kiralık işçilik güvencesizlik... İki çocuğum ve kiralık işçilikle kitap okumaya bile zamanım kalmıyor. Ama çok şey yapmalıyım ve yapacağım. Çünkü devrimci kadın işçi, öncü işçi oluyor. Ben de olacağım." Yoldaşın sözleri bu temeldeydi. En önemlisi devrimci kadın işçi olarak koşullara teslim olmayı değil, bir devrimci olarak mücadele kararlılığını anlatıyordu.

FİİLİ BÖLGESEL ASGARİ ÜCRET

Daha önce gazetede Midyat'tan tekstil işçilerinin durumunu okumuştum. Ama sempozyumda birebir dinle-

me fırsatı buldum. Sosyal medya paylaşımından kaynaklı bir süre tutuklu kalan işçi dostumuz da sempozyum kürsüsündeydi. Şunları söyledi; "Midyat'ta sorunlar buradan misliyle fazla. Orada ulusal sorun var. Çalışma saatleri çok daha yoğun. Üstelik orada çoğunlukla sigorta olmadığı gibi, ayda 300, 400 liraya çalışılıyor. Buradaki asgari ücret, orada en fazla alınan ücret."

Bölgesel asgari ücretin fiili olarak uygulamada olduğunu anlattı işçi dostumuz.

HAK ELDE EDİCİ ÖZGÜL ÖRGÜTLENMELER: TABAN ÖRGÜTLÜLÜKLERİ

Greif Direnişi, taban örgütlenmelerinin neler yapabileceğini çok net gösterdi. Direniş öncesi hak arama eylemlerine katılan kadınlara "terörist" algısıyla

bakan kadın işçiler, direnişteki taban örgütlenmelerinin sayesinde Boğaz Köprüsü'nde yol kesme eylemi yaptılar. Tek başına bu bile, taban örgütlenmelerinin gücü hakkında yeterince fikir veriyor.

Sempozyumda taban örgütlenmelerine üzerine değinmeler oldu ama en son toparlayıcı bir konuşma yapıldı ve şunlar söylendi; 'Bir işyerinde temel sorun yemek sorunuysa, bu sorun üzerine taban örgütlenmesini öncelemek gerekiyor. Taban örgütlenmeleri, işçilerin öncelikli gördüğü sorunlardan hareketle oluşturulmalı. Fabrikada her işçinin öncelikli sorunu yemeklerin kötü olmasıysa, ücreti arttırmak için bir taban örgütlenmesi kurma hedefi başarısız olur. Somut öncelikli ihtiyaç temelinde taban örgütlenmesini öncelemek gerekiyor.'

"Söz, yetki, karar işçilerde" önermesinin vücut bulmuş hali, taban örgütlenmesi oluyor. Bu, Greif Direnişi ve Metal Fırtına'da çarpıcı olarak doğrulandı. Sempozyumda da bir kez daha dillendirildi.

Petro-kimya işçilerinin mücadele tarihi-3

Özelleştirmeler sürecinde Petkim ve Tüpraş

Petrokimya sektöründeki mücadele tarihine dair yazımızın üçüncüsünde bu sektörde yaşanan özelleştirme süreçlerini ve buna karşı ortaya çıkan mücadeleyi ele almaya çalışacağız. Sektörde özelleştirme dediğimizde petrol, doğalgaz, benzin, enerji ve hammadde alanında faaliyet yürüten önemli işletmeler akla geliyor. Bu kuruluşlar hem sektörde hem de Türkiye ekonomisinde yer tutan işletmeler. Bu kamu kuruluşlarının en önemlileri diyebileceğimiz Petkim ve Tüpraş yıllar önce özelleştirildi, bu sürecin TPAO, Eti Maden ve BOTAŞ ile sürdürülmesi planlanıyor. TPAO, Eti Maden, BOTAŞ da birçok kamu kuruluşu gibi geçtiğimiz günlerde Varlık Fonu'na devredildi, böylece özelleştirme adımlarının hızlandırılması hedefleniyor.

PETKİM VE TÜPRAŞ'IN KURULUŞ VE GELİŞİMLERİ

Petkim ve Tüpraş nedir, ne üretir? Petkim; inşaat, tarım, otomotiv, elektrik, elektronik, ambalaj, tekstil, ilaç gibi birçok sanayi alanında hammadde girdisi üreten bir işletmedir. İlk olarak 1965 yılında İzmit-Yarımca'daki tesisleri TPAO'nun öncülük etmesi ile kurulmuştur. 1984 yılında İzmir-İliç'te kurulan tesisi donanımlı ve en büyük tesisidir.

Tüpraş ise yeraltından çıkan ham petrolü işleyen benzin, LPG vb. ürünlerle dönüştüren rafineridir. Kamu İktisadi Teşekkülleri'nin (KİT) çerçevesinde yapılan düzenlemelerle 1983 yılında tüm rafineriler kamu bünyesinde tek elde toplanmıştır. TPAO bünyesinde kamuda görünen üç rafineri (biri o dönem yapım aşamasında) ile 1961 yılında Amerikan Caltex tarafından kurulan Türkiye'nin ilk rafinerisi İPRAŞ tek elde ve kamuda toplanmıştır. Tüpraş'ın İzmir-İliç'e,

mit-Yarımca, Batman ve Kırıkkale rafinerileri vardır.

Petkim ve Tüpraş ilk yıllarından beri sürekli büyüyen ve gelişen bir seyir izlemiştir. Petkim ve Tüpraş ülkedeki toplam üretimi ve ekonomiyi belirleyici özelliktedirler. Kuruldukları yıllardan itibaren bu işletmeler üzerinden yerli ve yabancı sermaye gruplarının hesapları olmakla birlikte hızlıca özelleştirme adımları atılmaya başlanmıştır. Petkim, 1986 yılında özelleştirme kapsamına alınır. 1989 yılında Toplu Konut ve Kamu Ortaklığı İdaresi'ne devredilen Petkim'in İzmit-Yarımca tesisleri Tüpraş'a devredildi ve İliç tesisleri ana merkeze dönüştürüldü. Petkim'in özelleştirilmesi 30 Mayıs 2008 tarihinde sona ermiştir.

1990 yılı da Tüpraş'ın özelleştirme hamlelerinin başladığı yıldır ve Tüpraş o tarihte Özelleştirme İdare Başkanlığı'na devredilmiştir. Tüpraş'ın halka arzı ile başlayan satış süreci 1991 yılında başladı ve 26 Ocak 2006 yılında Koç Holding'e devredilerek özelleştirilmesi tamamlandı.

dı.

Görülmektedir ki tesisler tamamlandıktan sonra üretim alanı gelişkin birer işletmeye dönüştürülür dönüştürülmez özelleştirme kapsamına alınmıştır. Ve KİT'lere dönük özelleştirmelerin hızlandırıldığı dönemde Petkim ve Tüpraş da satılmıştır.

PETKİM VE TÜPRAŞ'TA ÖZELLEŞTİRME KARŞITI MÜCADELE

Koç grubuna satışın olduğu gün Tüpraş'ta işçiler dört rafineride üretim yapmayarak özelleştirmeyi protesto ettiler. Ayrıca Petrol-İş Sendikası'na üye işçiler, özelleştirme karşıtı mücadeleyi Petkim ve Tüpraş'ın dışına taşımak için Memleket Nöbeti çadırları kurdular. Çadırların kaldırılmasının ardından İzmir İliç'te eylem yapıldı.

Petkim ve Tüpraş'ın özelleştirilmesi Türkiye'deki birçok KİT'in sermayenin talanına açıldığı 2000'li yıllarda gerçekleşmiştir. Bu yıllar artık sınıf mücadelesinin çöktan geri çekildiği, öncü işçilerin toplu-

ca fabrikalardan, tesislerden, işletmelerden atıldığı yılların sonrasındır. Tesislerin ve rafinerilerin kurulduğu yıllar Türkiye sınıf hareketinin gelişmeye başladığı yıllardı. Sınıf mücadelesinin toplam seyri Petkim ve Tüpraş işçilerinin profiline nasıl yansımışsa gerileyen sınıf mücadelesinin yansımaları birçok yönüyle yaşanmıştır. Örneğin Tüpraş'ta 1975 yılında 175 öncü işçinin işten atılmasının ve ardından "damperliler" diye anılan özel seçimle alınmış "76'lılar"ın girişi ile işçi profili olumsuz yönde değişmeye başlamıştır.

Petkim ve Tüpraş'ın özelleştirilme sürecine göz atmaya çalıştık. Varlık Fonu denilen talan fonuna devredilen TPAO, Eti Maden ve BOTAŞ'ın özelleştirme süreçlerini güçlü karşılayabilmek için Petkim ve Tüpraş başta olmak üzere özelleştirme karşıtı mücadele deneyimlerinin olumlu ve eksik yanlarını daha ayrıntılı masaya yatırmak önemli bir yerde durmaktadır.

Bekaert'te işçilere rağmen temsilciler görevden alındı

Kocaeli'de bulunan ve Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Bekaert fabrikasında 3 işçi temsilcisi işçilerin tepkisine rağmen sendika yönetimi tarafından görevden alındı.

Temsilciler hakkında Birleşik Metal-İş temsilciler kurulu toplantısına aylardır katılmama gerekçeleri bilinmesine rağmen haklarında soruşturma başlatılmasına tepki gösteren işçiler 8 Şubat'ta sendikanın Kocaeli şubesine giden işçilerin sendika genel başkanı Ad-

nan Serdaroğlu'nun açıklama yapmasını talep ettiler.

"Geekirse istifa ederiz" diyen işçilerin kararlılıkları karşısında 9 Şubat'ta Serdaroğlu Kocaeli şubesine giderek işçilerle görüştü. İşçiler 3 temsilcinin de disiplin soruşturmasından aklanmasını talep ettiler.

Birleşik Metal-İş Kocaeli Şube Mali Sekreteri Halis Güldal ise bu tartışmaların bir tarafı olarak 6 Şubat tarihinde şube görevinden istifa etmeye dönük

dilekçesini yönetime sundu.

İşçilerin bu taleplerine rağmen sendika 10 Şubat'ta temsilcileri görevden aldı. Kararı öğrenen işçiler aynı gün akşam sendika şubesinde toplu halde bekleyişe geçti. Ancak polisin OHAL gerekçesiyle toplu beklemenin yasak olduğu dayatması sonrasında işçiler bekleyişlerini sonlandırdı.

İşçi temsilcilerine henüz tebliğ edilmeyen görevden alma kağıdı, şube tarafından patrona elle tebliğ edildi. İşçi-

lerin tebligatı bir an önce alıp yürütmeyi durdurma çabalarına sendika, "Tebliğ genel merkez noter aracılığı ile yapıyor" diyerek işçileri oyalamaya çalışıyor. Buna karşın tebligatı patrona ulaştıran sendika 20 Şubat'ta da yeni seçimler olacağını bildirdi.

İşçiler bu durum karşısında neler yapacaklarını konuşmaya devam ederken Metal İşçileri Birliği de yaptığı açıklamayla; söz, yetki, karar hakkının Bekaert işçilerinin olduğunu ve kendilerini yok sayan bu anlayışa karşı kendi karar mekanizmalarını kurarak buradan yol yürümeleri gerektiğini vurguladı.

Dinci-faşist saldırganlığa, OHAL rejimine, sosyal yıkım saldırılarına karşı;

Devrimci sınıf

Neo-liberal saldırılar toplumun tüm emekçi kesimlerini hedef almakla birlikte, bedelini daha çok işçi sınıfı ödemektedir. Sömürüyü yoğunlaştıran, sosyal hakları ortadan kaldıran, örgütlenme ve hak arama mücadelesinin önüne engeller diken bu politika, 14 yıldan beri işbaşındaki AKP iktidarı tarafından pervasızca uygulanıyor. Öyle ki, bundan çok memnun olmalarına rağmen IMF şefleri bile bu pervasızlığı hayretle karşıyorlar.

İşçi sınıfı, en azından ileri kesimleri yer yer neo-liberal saldırılara karşı mücadeleye içerisine girdi. Özelleştirme adı altında yapılan yağmaları durdurabilmek için Paşabahçe, SEKA, TEKEL gibi büyük işletmelerde etkili direnişler gerçekleşti. Bununla birlikte saldırı furiasını püskürtebilecek kitlesellik ve kararlılıkta bir direniş örgütlenemedi. Bundan cesaret alan din istismarcısı iktidar, birkaç istisna dışında işçi sınıfının kazanımlarını ortadan kaldırdı. Geri kalanları ise OHAL rejimiyle sıfırlamaya çalışıyor.

SALDIRI FURYASI DEVAM EDİYOR

İşçi sınıfı, dinci sermaye iktidarının saldırısına set çekemediği için, hak gaspları sürüyor. Bunun en fütursuz örneği grev yasaklarının "rutin" hale getirilmesinde görüldü. Vahşi sömürüyü kısmen de olsa dizginleme, kazanımları koruma, belli talepleri kapitalistlere kabul ettirme gibi kritik sorunlarda etkili olabilmenin en önemli aracı grevdir. Oysa AKP iktidarı işçi sınıfını bu silahtan mahrum bırakarak kaba bir kölelik dayatıyor.

OHAL rejimiyle işçi sınıfına prangalar takmaya çalışan iktidar, kurduğu dikta rejimine "yasal kılıf" uydurmak için referandumu gündeme getirdi. Hem içeride hem dışarıda izlediği

politikalarla açmazları derinleşen iktidar, halen yangına körükle gitmeye devam ediyor. Zira suç dosyaları o kadar kabarmış ki, kurdukları dikta rejimine yasal kılıf uydurmadan rahat edemiyorlar. Bundan dolayı savaş bataklığı derinleşiyor, enf-

lasyon yükseliyor, işçilerin emekçilerin satın alma gücü düşüyor, işsizlik artıyor, gençler geleceksizliğe mahkum ediliyor...

Görünen o ki, tüm bunlar çok da umurlarında değil. Belli ki, kokuşmuş düzenlerinin bekası için ortaya çıkan kibarlık faturaları işçi sınıfı ve emekçilere ödetebileceklerini hesap ediyorlar. Nitekim referandum sonrasında bırakılan yeni "saldırı paketi" hazır bekliyor. Muvaffak olabilirlerse eğer, işçi sınıfının elinde kalan kıdem tazminatı ile bazı hak kısıntılarını sıfırlamayı hesaplıyorlar.

T. Erdoğan AKP'sinin OHAL rejimini kalıcı hale getirmek istemesinin nedeni hem ekonomik krizin artan yüküne hem de referandum ertesinde başlayacak saldırı furiasına hazırlıktır aynı zamanda. Zira sefilliğe mahkum edilen milyonlarca işçiyle emekçinin öfkesinin arttığını onlar da biliyor. Bundan dolayı AKP şefleri OHAL rejimini kalıcı hale getirmek istiyor. Yasaklarla, yetmezse polis zorbalığıyla emekçileri cendereye alma hesapları yapıyorlar.

KOŞULLAR MÜCADELEYE ZORLUYOR

İşçi sınıfıyla emekçilerin bir kesimi halen dinci-faşist ideolojinin etkisi altındadır. Bu verili durum emekçiler için ciddi bir açmaz iken, dincilik/milliyetçilik bezirganı AKP için ise bulunmaz bir nimettir. Zira her icraatıyla işçilere emekçilere saldırmalarına rağmen, onların desteğini de bu yolla alabilmektedir.

"Tayyip Erdoğan AKP'si hükümet olarak başa geldiği ilk günden başlayarak ve bütün bir iktidar döneminde büyük burjuvazinin tümü için Türkiye'yi bugünün dünyasında eşi az bulunur bir sömürü ve yağma cenneti haline getirdi. Ve bunu, işçi sınıfı ve emekçilerin büyük gövdesini örneği görülmemiş bir başarıyla denetim altına alıp etkisizleştirerek yaptı. Bu sayede başta geleneksel İstanbul burjuvazisi olmak üzere büyük holdingler zenginliklerini defalarca katladılar..." (Ekim, Sayı 305, Ocak 2017)

AKP 14 yıldan beri işçi sınıfıyla emekçilerin bu zaafını pervasızca kullanıyor. Vurgulamak gerekiyor ki, servetlerini katlayan sadece büyük holdingler değil. Yanı sıra rüşvet, yolsuzluk, haraç gibi kirli yöntemlerle artı-değerden pay alan AKP şefleriyle yakınları da bu dönemde büyük servetler biriktirdiler. Dolayısıyla bu yozlaşmış yiyici takımı, emekçilerin dincilik/milliyetçilik bezirganlığıyla sersemletilmesinden hem siyasi hem ekonomik

rant elde etmiştir.

İşçi sınıfıyla emekçileri kontrol altında tutmanın rahatlığıyla şu ana kadar tam bir pervasızlıkla hareket eden AKP, bu alanda artık eskisi kadar rahat görünmüyor. Çünkü bu icraatlar neticesinde iyice köşeye sıkışan işçi sınıfının en azından ileri kesimlerinde çıkış arayışı belirginleşiyor. Denebilir ki, sosyal yıkımın sonuçları o kadar ağır ki, artık ideolojik yanılısamanın uyuşturucu etkisi sınıfın ileri kesimlerinde ağırlığını yitiriyor. Yaşam koşullarını çekilmez hale getirecek olan ekonomik krizin etkileri ile referandum sonrası hayata geçirilmesi beklenen saldırı paketi, emekçileri pasifleştiren ideolojik yanılısamanın etkisini daha da azaltacaktır.

Tüm bu veriler, işçi sınıfı saflarındaki çıkış arayışının/mücadele eğiliminin güçleneceğine işaret ediyor. Koşullar, işçi sınıfına mücadele dışında bir seçenek bırakmıyor. Çağımızın tek tutarlı devrimci sınıfı, muhakkak ki mücadele alanlarına çıkacak, sermayeye de din bezirganlarına da hak ettikleri yanıtı verecektir.

SINIF SAFLARINDA GÜÇLÜ DİRENİŞ DİNAMİKLERİ

2000'li yıllardan bu yana ülke gündemini belirleyen güçlü bir sınıf hareketi gelişemedi. Ancak bu aynı dönemde genelde 'mevzi direnişleri' sınırlarında

nif hareketi!

kalsa bile kesintisiz devam eden bir mücadele var. Özelleştirme yağmasına karşı direnişler, sendikalaşma mücadelesi, işten atmalara, hak gasplarına karşı direnişler, fiili grevler ve nihayet mücadeleyi "işgal, grev, direniş" seviyesine yükselten Greif Direnişi ile Metal Fırtına...

Bu mücadeleler, işçi sınıfının gerici ideolojilerle zehirlendiği, bilinç ve örgütlülük alanlarında yetersiz olduğu koşullarda bile, ciddi bir direniş enerjisi ürettiğini kanıtıyor. Zaaf ve yetersizliklerine rağmen, işçi sınıfı bu dönemde toplumsal muhalefetin odak gücü olduğunu da pek çok örnekle göstermiştir. Greif Direnişi, devrimci öncüyle birleşen işçi sınıfının müthiş gücünü ve yaratıcılığını yeni bir düzeye çıkartabilmiş, bunu sınıfın dostları da düşmanları da fark etmiştir. Metal Fırtına ise, gerici ideolojik etkisi altındaki işçilerin de sınıf devrimcilerinin öncü müdahalelerine kitlesel bir şekilde yanıt verebileceğini göstermiştir. Metal Fırtına sürecinde işçiler burjuva yasaları ayaklar altına alabileceklerini, sınıflar mücadelesinin yasalarına uygun bir şekilde kitlesel grev ve direnişler örgütleyebileceklerini ve daha da önemlisi Türk Metal gibi bir çeteyi kökünden salıyabileceklerini kanıtladılar. Son olarak AKP iktidarının grev yasalarına belli bir direnişle karşılık veren metal işçileri de, işçi sınıfı saflarındaki mücadele dinamiklerinin diri olduğunu hatırlatmıştır.

Eylemler, direnişler, grevler, mücadelede ısrar ve sermaye iktidarının dayattığı cendereyi kırma arayışı ve direniş eğilimi... Sınıf hareketinin geleceği açısından büyük önem taşıyan bu veriler, bu sınırlarda kaldığı sürece yazık ki, neo-liberal saldırıları püskürtmeye yetmiyor. Hareketin gelişimi için güçlü/yaygın taban örgütlerinin kurulması, sendika bürokrasisine karşı etkili/planlı bir mücadele yürütülmesi, sınıfın birliğini dinamitleyen dinci-mezhepçi/ırkçı-şoven ideolojilerin prangalarının kırılması, işçilerin birliği halkların kardeşliği bilinciyle hareket edilmesi gerekiyor.

Tüm bu alanlarda şu veya bu düzeyde gelişim sağlanmadan, ne sermayenin saldırılarını püskürtmek ne din bezirganlarından hesap sormak mümkündür. Her şeye rağmen bu alanlarda yol almanın nesnel koşulları mevcuttur. Bu aşamada öncelikli olan sınıf saflarındaki direniş dinamiklerini fiili güce dönüştürmek, eylemli süreçlerde birleştirmek ve hareketi devrimcileştirmektir.

ÖNCÜ DEVRİMCİ MÜDAHALENİN GÜÇLENDİRİLMESİ

Sınıf hareketinin kendi dinamikleriyle belli bir düzeye ulaşması mümkündür elbet. Devrimci bir sınıf hareketi yaratma hedefine ulaşmak ise, ancak devrimci öncünün önderliği ile mümkündür. Do-

layısıyla verili koşullarda sınıf hareketine ısrarlı, planlı, sabırlı, yaratıcı devrimci müdahale kritik halkayı oluşturmaktadır.

Greif Direnişi ile Metal Fırtına, sınıf devrimcilerinin 30 yıllık mücadele deneyimlerini zenginleştirmiştir. Yine de bu birikimlerin yanı sıra işçi sınıfının uluslararası mücadele deneyimleri ile Türkiye işçi sınıfının direniş deneyimlerini incelemek ve onlardan öğrenmek gerekiyor.

İşçi sınıfının mücadele tarihinden süzülecek deneyimler ışığında içinden geçtiğimiz dönemin özgünlüklerini hesaba katan, buna uygun araçları yaratan bir tarz geliştirilmeli. Bu bağlamda sınıfın verili durumunu gözetirken, sözünü etkili-devrimci bir şekilde söylemek ise büyük bir önem taşıyor. Tüm bunları "ajitasyon/propaganda, örgütlenme, eylem" diyalektik bütünlüğünü esas alarak hayata geçirmek ise, devrimci sınıf çalışmasının mahiyeti açısından önemli bir yerde duruyor. Zira bu alanlarda istikrarlı bir mesafe almadan devrimci bir sınıf hareketi yaratma hedefine ulaşmak zordur.

Sınıf hareketine müdahale çerçevesinde işçi sınıfını en azından öncülerinin şahsında devrimci politikaya kazanmanın çok özel bir önem taşıdığı göz ardı edilmemeli. Özellikle AKP iktidarının işçi sınıfını parçalayıp pasifize etmek için kullandığı dincilik ve şovenizme karşı etkili, sistemli bir ideolojik mücadele günümüzün olmazsa olmazlarından biridir.

Verili haliyle bile işçi sınıfı politikayla yakından ilgilidir. Pratik deneyimlerden biliyoruz ki, işçiler de siyaset konuşup tartışıyor. Ancak bu politizasyon, iktidarın borazanlığını yapan medyanın dayattığı propagandayla sınırlıdır. Siyasi ufuk bu sınırlarda kaldığı sürece gerici ideolojilerin sınıfı etkilemesi kaçınılmazdır. Sınıf hareketine devrimci müdahale, rejimin dayattığı bu karanlık cendereyi parçalamayı esas almalı. Bu müdahalenin yaygın/sistemli/etkili şekilde yapılabilmesi için uygun üslup ve söylemin geliştirilmesi ise şarttır.

Devrimci öncü müdahale ile en azından sınıfın ilerici/öncü kesimleri şahsında gericiğin politik etkisini kırmak mümkündür. Bunun başarılması işçi sınıfının hem kendisi hem sınıf devrimcilerinin toplam faaliyeti hem ülkenin kaderi açısından büyük bir önem taşıyor.

Sınıf için ilk hareket noktası çoğu zaman ekonomik-demokratik taleplere dayanır. Elbette işçi sınıfı için bu mü-

Sınıf için ilk hareket noktası çoğu zaman ekonomik-demokratik taleplere dayanır. Ancak bu noktada durmamak, sosyal yıkım saldırılarının ekonomi politikasını görünür kılmak, giderek sınıfın öncülerini sosyalizm mücadelesine dahil etmek bir hedef olmalıdır.

cadele önemlidir ve bu alanda kazanım elde etmek için çaba sarf edilmelidir. Ancak bu noktada durmamak, sosyal yıkım saldırılarının ekonomi politikasını görünür kılmak ve giderek sınıfın öncülerini kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesine dahil etmek vazgeçilmez bir hedef olmalıdır. Bu hedef yönünde atılan somut adımlar hem

devrimci bir sınıf hareketi yaratmanın hem emekçilerde mevcut olan devrimci dinamikleri harekete geçirmenin hem de dinci sermaye iktidarının dayattığı Ortaçağ karanlığını parçalamanın koşullarını yaratacağıdır.

Gençlik akademisyenlere sahip çıktı

Darbe girişiminin ardından KHK eliyle başlayan ihraç saldırılarında son olarak 7 Şubat KHK'sıyla akademisyenlerin de hedef alınması üniversite öğrencilerinin protestolarıyla karşılanırken eylemlerde polis saldırısı ve gözaltı terörü de yaşandı.

ANKARA'DAKİ POLİS SALDIRISI KADIKÖY'DE KINANDI

Ankara Üniversitesi'nde ihraç edilen akademisyenlerin 10 Şubat sabahı yapmak istedikleri eylemin engellenerek polis saldırısıyla gözaltı yapılması gençlik örgütleri tarafından aynı günün akşamı yapılan eylemle kınandı.

İstanbul Kadıköy Rıhtım'da gerçekleştirilen eylemde "Her yer Cebeci her yer direniş!", "Üniversiteler bizimidir bizimle özgürleşecek!" sloganları atıldı.

İhraç edilen akademisyenlerden Levent Dölek eylemde söz alarak Ankara'daki saldırıyı kınadı ve gençliğin sergilediği dayanışmanın önemine dikkat çekti.

7 Şubat'taki KHK ile Marmara Üniversitesi'nden uzaklaştırılan Hülya Dinçer ise haksız ihraçları teşhir ederek mücadeleyi büyüteceklerini vurguladı.

Kocaeli Dayanışma Akademisi adına eylemde konuşan Gün Köksal da dayanışmanın önemine dikkat çekerken gençlik örgütleri adına okunan basın açıklamasıyla eylem sonlandırıldı.

KOÜ'DE POLİS SALDIRISI VE GÖZALTI

Kocaeli Üniversitesi (KOÜ) öğrencileri de ihraç edilen akademisyenlere destek vermek için 13 Şubat'ta Kocaeli Üniversitesi Anıtpark Kampüsü önünde basın açıklaması yapmak istedi.

TOMA ve kalkanlar eşliğinde dizginsiz bir şekilde saldırıya geçen polisler burada birçok insanı darp etti. Polislerin saldırısı sonucunda bir öğrencinin kolu kırıldı. Saldırı sonucunda Ömer Furkan Özdemir isimli akademisyen ile 10 öğrenci gözaltına alındı.

Polis saldırısını protesto etmek için üniversite öğrencileri, akademisyenler, eğitim emekçileri saat 15.00'te Eğitim Sen Kocaeli Şubesi'nde basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada saldırılara rağmen üniversitelerin savunulacağı vurgulandı.

GÜZEL SANATLAR FAKÜLTESİ ÖĞRENCİLERİNDEN EYLEM

DTCF Tiyatro Bölümü'nün ihraçlarla işlevsiz hale getirilmesine karşı 28 üniversitenin sahne sanatları bölümleri eş zamanlı sessiz eylem kararı aldı.

Bu doğrultuda, İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuvarı, Yeditepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi ve İstanbul Aydın Üniversitesi Drama ve Oyunculuk Bölümü öğrencileri 13 Şubat'ta saat 13.00'te İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuvarı önünde bir araya gelerek,

Ankara Üniversitesi DTCF Tiyatro Bölümü'nde yaşanan ihraçları ve bölümün fiilen işlevsiz hale getirilmesini protesto etti. Eylem sonunda, Ankara Üniversitesi DTCF Tiyatro Bölümü hocalarından gelen mesaj okundu.

MARMARA ÜNİVERSİTESİ'NDE FAŞİST SALDIRI

Sermaye devletinin KHK ile ihraç ettiği akademisyenler için 13 Şubat'ta İstanbul'daki Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü'nde basın açıklaması yapıldı.

"Akademi susturulamaz. Geri dönceğiz!" şiarlı pankartın açıldığı eylemde yapılan açıklamada, "Marmara Üniversitesi'nden 23 akademisyen ihraç edildi. Bu hükümetin temsilcileri dahi bu kararın arkasında duramadılar. Hükümetin temsilcileri suçu, topu YÖK'e attı. YÖK rektörlere attı. Biliyoruz bu suçu hep bir-

likte işlediler" denildi.

Açıklamanın ardından, kampüs girişindeki öğrenci ve akademisyenlere kampüsteki faşistler tarafından saldırı gerçekleştirildi. Faşistler, ihraçlara karşı bir araya gelen kitleye soda şişeleriyle saldırdı.

DERS BOYKOTU VE DEKANLIK İŞGALI

686 sayılı KHK'larla toplu kıyımın yaşandığı Ankara Üniversitesi'nde ihraçların en yoğun olduğu Mülkiye'de 13 Şubat'ta başlayan ikinci dönemde dersler boykot edildi.

Üniversitenin Cebeci Kampüsü'nde bulunan Siyasal Bilgiler (SBF) ve İletişim (İLEF) fakültelerinde derslikler sabahtan itibaren boşaltılarak okul içerisinde toplu yürüyüşle boykot çağrısı yapıldı.

Sloganlarla yapılan yürüyüşün ardından SBF Konferans Salonu'nda yapılacak 'açık ders' için öğrenciler ve akademisyenler bir araya geldi.

"Kahrolsun istibdat, yaşasın hürriyet!" sloganıyla gerçekleşen açık derste İLEF'ten Prof. Dr. Nur Betül Çelik, Eğitim Bilimleri Fakültesi'nden Prof. Dr. Emine Gül Kapçı ve SBF eski dekanı Prof. Dr. Yalçın Karatepe tarafından sunumlar yapıldı.

Açık dersin ardından okul önünde açıklama yapılarak boykotun talepleri sıralandı. Akademisyenlerin görevlerine iade edilmesi ve rektörün istifa etmesi istendi.

Ardından İletişim Fakültesi Dekanlığı'na dönen öğrenciler, dekan vekili Abdülrezak Altun'un makamını işgal etti. Dekanın istifa etmesini isteyen öğrenciler ihraç edilen akademisyenlerin görevine iade edilmesini talep etti.

HAYDARPAŞA KAMPÜSÜ'NDE EYLEM

Akademisyenlere yönelik ihraçlara karşı 14 Şubat'ta Marmara Üniversitesi Haydarpaşa Kampüsü'nde eylem gerçekleştirildi.

Eylem öncesi kampüs polis ve ÖGB tarafından abluka altına alındı. Polisin gözaltı tehdidinde rağmen öğrenciler sloganlarla bekleyişini sürdürdü.

İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin kampüs önüne toplu şekilde gelmesiyle başlayan eylemde, ihraç edilen Anayasa Profesörü İbrahim Kaboğlu söz aldı. Kaboğlu konuşmasında "Bilim, barış ve özgürlük için yapılır. Biz bunu yaptık" dedi. Kaboğlu'nun ardından yapılan konuşmaların ardından eylem sonlandırıldı.

İstanbul'da DGB ve DLB'den yazılamalar

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) ve Devrimci Liseliler Birliği'nin (DLB) İstanbul'da mücadele çağrılarını devam ediyor. Esenyurt ve Kadıköy'de yapılan yazılamalarla örgütlü mücadele çağrısı yükseltildi.

DGB'liler akademisyenlere yönelik ihraçlara karşı mücadele çağrısını Kadı-

köy'e taşıdı. 7 Şubat'ta çıkarılan KHK'nın ardından, Kadıköy'de "KHK'lar gitsin biz kalıyoruz", "OHAL'e, KHK'lara, rektörlere karşı üniversiteler bizimidir" şiarlı yazılamalar yapıldı. Yazılama esnasında çevredeki emekçilerle sohbet eden DGB'liler akademisyenlerin yalnız olmadığını vurgulamanın önemine dikkat

çektii.

DLB'liler Esenyurt'ta bulunan bazı liselerin çevresinde yaptıkları yazılamalarla gençliği mücadeleye çağırdı. Faaliyette "Liseliler birliğe, devrime DLB'ye!", "Tek yol devrim", "Meslek liseliler birliğe!" yazılamalarıyla liseliler birliğe çağrıldı.

AKP iktidarı üniversiteleri “kavgaya davet etti!”

Yanıtımız: İşgal, boykot, direniş!

Geçtiğimiz hafta yayımlanan 686 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile 330 akademisyen daha ihraç edildi, böylece üniversitelerden atılan hocaların sayısı 4 bin 800'ü aştı. Geçen hafta görevden uzaklaştırılan 330 akademisyenin arasında tanınmış birçok isim var. Anayasa alanında Prof. Dr. İbrahim Kaboğlu, Türkiye'nin ilk nöropsikoloğu 81 yaşındaki Prof. Öget Öktem Tanör, Prof. Dr. Mine Gencil Bek vb... İhraçların yarattığı sonuçların arasında bölümlerin kapanması da bulunuyor. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Tiyatro Bölümü ile Siyasal Bilgiler Fakültesi (SBF) Uluslararası İlişkiler Bölümü ihraçlar nedeni ile hocasız kalıp kapanır duruma düştü.

Verilen tepkiler karşısında AKP'den belirli açıklamalar geldi. Yapılan açıklamada ihraçların listesinin YÖK'ten değil rektörlerden geldiği ifade edildi. Bazı üniversitelerin rektörleri bu açıklamayı yalanladı. Sonuçta dinci gerici AKP iktidarı manipülatif açıklamalar ile birlikte topu taca atmaya çalışıyor.

Sonuç itibarıyla yapılan saldırı tamamen bir akademisyen kıyımıdır. Dinci gericiliğin üniversitelerdeki bu saldırısı, kamu emekçilerine yönelik olmasının yanında, bu ülkenin ilerici birikimini de tasfiye etmek amacını taşıyor. Yıllardır sistematik ve ısrarlı bir biçimde üniversiteye dönük saldırılar artıyor. Bunun bir yanını rektör atamaları, bir yanını üniversitenin tüm bileşenlerine yönelik baskı ve devlet terörünün artırılması oluşturuyor. Eğitim kısmının sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda düzenlendiği ve güdüldüğü ise bilinen bir gerçek. Ancak üniversitelerdeki ilerici birikimin tasfiye edilmesi saldırının salt “işsiz bırakma” sınırlarında olmadığını gösteriyor.

Bu saldırıların karşısında yapılacaklara değinmeden önce, hali hazırda gerçekleşen eylemleri süreçlere bakmak anlamlı olacaktır.

ÜNİVERSİTELERDEN YANITLAR

Şehir merkezlerinde gerçekleşen destek eylemleri ve Eğitim Sen'in gerçekleştirdiği toplantılarda çıkan bazı yönelimlerin yanı sıra, saldırılara karşı üniversite-öğrenci merkezli yanıtlar üretmenin önemi orta yerde duruyor. Bu sürecin üniversitelerin ara tatil döneminde yaşanması ise bu yanıta dinci gericiliğin süreçten dersler çıkardığını gösteriyor.

Buna rağmen kimi üniversitelerde eylemler gerçekleştirildi, ancak eylemlilikler “Akademi susturulamaz, geri dö-

Saldırıların bertaraf edilmesi için, saldırılara üniversitenin tüm bileşenleri ile birlikte karşı durması gerekmektedir. Baskının ve gericiliğin karşısında öğrenci, öğretim görevlisi ve üniversite emekçisi birleşmek ve direnmek sorumluluğu ile yüz yüzedir.

neceğiz!”, “Kahrolsun istibhat, yaşasın hürriyet”, “Hayır gitmiyoruz” gibi farklı şarlara konu oldu.

Ankara Üniversitesi akademik kıyımının en çok yaşandığı üniversitelerin başında geliyor. Salt 686 sayılı KHK'yla 71 barış imzacısı akademisyen ihraç edildi. Bu sayı önceki atılanlarla birlikte 103 olmaktadır. Saldırıları karşısında en militan yanıt ise Cebeci'den geldi. Rektörün istifaya çağrıldığı, cübbelerin polis postalları ile ezildiği, akademisyenlerin ve desteğe gelenlerin coplar ve gazlarla okuldan uzaklaştırıldığı, gözaltına alındığı eylemler gerçekleştirildi. Saldırıları karşısında sahne sanatları öğrencileri bir açıklama yaparak 28 farklı üniversitede eylem yapacaklarını açıkladı. “Haksızlığa karşı ses çıkarmak” için 13 Şubat günü saat 13.00'te 28 farklı üniversite bileşeni buldukları yerlerde sessiz eylem gerçekleştirdi.

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsünde ve DTCF'de kimi bölümlerde boykot devam ediyor. Psikoloji, Sosyoloji, SBF, İLEF gibi birçok bölümde, öğrenci topluluğu ve diğer örgütler ihraç edilen akademisyenler için forumlar gerçekleştiriyor. Bölüm bölüm yapılacaklara karar veriyorlar. Bazı dersleri dersin hocasıyla birlikte orta bahçede, açık ders olarak

gerçekleştirme doğrultusunda kararlar alınıyor.

Yine İstanbul'da Marmara Üniversitesi'nde de akademisyenlere veda eylemleri gerçekleştirildi. YÜT'de ise bu eylemler haftaya başlayacak.

“Gerçekte öğrenci gençliğin toplumsal sorunlara bu ilgisi, hiç de modern sınıf mücadeleleri ile belirlenen '60'lar sonrası yeni dönem Türkiye'si ile de sınırlı değildir. Daha on dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısından itibaren, Osmanlı'nın hızlanan çöküş sürecine de bağlı olarak, dönemin öğrenci gençliği toplumsal sorunlara ilgi duymuş, bu temelde hızla politize olmuştur. Dönemin Tıbbiye ve Harbiye öğrencileri, çözülmekte olan imparatorluk sorununa ilgi gösteriyorlar ve bu durumdan çıkış ve çözüm için yollar arıyorlar, böylece hızla politize oluyor, gizli örgütler kuruyorlardı. Daha henüz öğrenci iken, daha henüz toplumsal yaşam içerisinde çok dolaysız olarak yer almadıkları bir evrede, bunu yapıyorlardı. Nihayetinde uluslararası siyasi literatüre 'Jön Türk' kavramını katmış bir toplumsal-siyasal kültürden söz ediyoruz. Bu ülke gençliğinin güçlü bir politikleşme geleneği var demek istiyorum. Her toplumda bu vardır ama bizde belirgin bi-

çimde güçlü bir damardır demek istiyorum.” (Politik gençlik hareketi geleneği, H.Fırat)

Üniversitelerin akademisyenlerine sahip çıktığı, kitlesel boykotların ve işgallerin gerçekleştiği, rektörlerinin istifa ettiği dönemler vardır tarihimizde. Bunların hepsinin de politik süreçler üzerinden gerçekleştiği açıktır. Tarih, bir nostalji değil gerçeklik olarak karşımızda durmaktadır.

Saldırıların bertaraf edilmesi için, saldırılara üniversitenin tüm bileşenleri ile birlikte karşı durması gerekmektedir. Baskının ve gericiliğin karşısında öğrenci, öğretim görevlisi ve üniversite emekçisi birleşmek ve direnmek sorumluluğu ile yüz yüzedir. Bugüne kadar var olan eylemlilikler ile (özelde Cebeci şahsında) “üniversiteler bizimidir” denmiştir. Bunun henüz cılız da olsa pratik göstergesi boykot ve işgaldir. Daha güçlü bir çıkışın örgütlenmesi için şimdi nüve halinde olan tepkilerin birleşmesi ve ortak mücadele pratiğine kavuşturulması gerekmektedir. Saldırıları geri püskürtmenin de, eylemlerde öne çıkan “Geri döneceğiz” sloganının hayat bulmasının da yolu buradan geçmektedir.

Çürüyen kapitalizmin çürümüş figürü olarak

Trump ve hegemonya savaşları

K. Ali

Kapitalist emperyalist sistemin çok boyutlu krizine denk düşen yeni figürler politik arenada arz-ı endam ediyorlar. Kapitalist sistemin kabesi ABD'de Trump'ın yönetime getirilmiş olması, kapitalist mülkiyet sisteminin çürümüşlüğü'nün ve bu çürümüşlüğü'nün insanlık toplumuna karşı nasıl bir geleceksizlik hazırladığının dolaysız yeni bir kanıtı olmuştur. Seçimleri kazanması gibi başkanlık koltuğuna oturması da olay olan Trump'ın kısa zamanda ortaya koyduğu icraatlar, sermayenin çıkarları uğruna dünyamızın topyekûn bir yıkım savaşına doğru hızla yol aldığını gösteriyor.

ABD'nin saldırı stratejisinin değişmez hedefi olan Asya-Pasifik'in kuşatılarak fethedilmesi, Trump'la birlikte çok daha açık ve saldırgan bir dille yeniden ilan edildi. Gerçekleştirilmesi ancak topyekûn bir yıkım savaşını kaçınılmaz kılacak olan kapitalist sistemin yükselen gücü, oluşmakta olan çok kutuplu dünyanın baş aktörü, gelecek bakımından en tehlikeli rakip olarak gördüğü Çin ve müttefiklerine karşı izole etme savaşını başlattı. Bu hazırlıkların bir parçası olarak savaş için ayırdığı bütçeyi yukarıya doğru revize eden Trump yönetimi, böylece rakiplerine gözdağı vermenin yanı sıra, kendi müttefiklerini de hizaya getirmeyi amaçlıyor.

MİLİTARİZMİN YENİDEN ORGANİZASYONU İÇİN ÜÇ AŞAMALI SALDIRGANLIK PLANI

Trump tarafından göreve getirilen Savaş Bakanı James Mattis, yayınladığı genelgeyle, üç aşamalı bir hedef dahilinde savaş bütçesinin revize edilerek, askeri harcama ve asker sayısının artırılması planını ortaya koydu. "ABD ordusunu büyütme yönelik değişiklikler yapılması" ve sonraki yılların bütçesinin de bu hedefler doğrultusunda yeniden hazırlanması talimatını veren Mattis, yapılacak değişikliklere bağlı olarak Kongrenin onaylamış olduğu 619 milyar dolarlık 2017 savaş bütçesi miktarının da arttırılmasını istedi.

Genelgede, ikinci aşama olarak 2018 savaş bütçesinde yapılacak değişikliklere vurgu yapılıyor ve bu çerçevede şunlar dile getiriliyor: "2018 Mali Yılı Savunma Bütçesi, teyakkuz durumunu geliştirmeye devam etmekle birlikte savunma programlarını dengeleyerek acil eksikliklerin giderilmesine odaklanacaktır. Bunlarla sınırlı olmamak kaydıyla, örneğin daha

etkili mühimmat satın alınması, tesislerin idamesinde gerekli fonun yüksek miktarlarda tutulması, ileri seviyede tatbikatlar için programların tesis edilmesi, kritik unsurlara yatırım ve kuvvet yapısının mümkün olabilecek en üst seviyeye çıkarılması sağlanacaktır."

Mattis, kısa vadeli hedefler ve 2018 savunma bütçesinin incelenmesi tamamlandıktan sonra, bakanlığın yeni savaş stratejisine ve 2019-2023 arasında yapılacak militarist planlamalarına odaklanacağını da söylüyor.

Nihai hedef olarak ordunun büyütülmesine yer veren genelgede ortaya konulan yeni savaş stratejisini açıklayan Mattis, Amerikan ordusunun geniş bir yelpazede ortaya çıkan risk ve tehditlere karşı etkili olacak şekilde büyütüleceğini* belirttiikten sonra, "Temel hedef, yeni Ulusal Savunma Stratejisinin gereği olarak daha büyük, daha etkin ve daha öldürücü bir müşterek kuvvet inşa etmektir. Birinci ve ikinci aşama orta vadeli hedeflerdir, ancak süreç içerisinde üçüncü hedefe yönelik çalışacağız" diyor. Mattis, genelgenin, Donald Trump'ın ulusal savunma stratejisine uygun olarak hazırlandığını söyleyerek bunun devlet politikası olarak anlaşılmasını istedi.

AMAÇ İÇİN HER YOL MÜBAH

Savaş bütçesi ve asker sayısının arttırılması için düğmeye basan ABD emperyalizmi, elindeki kitlesel imha silahlarını da stratejik hedeflerine uygun olarak konumlandırıyor. Geliştirdiği Anti-Balistik Füze Sistemlerini (ABS), rakiple-

rinin saldırı iradelerini kırıp saldırı yeteneğini ortadan kaldırmak üzere, Rusya, Çin ve İran'ı hedef olarak yerleştiriyor. Topraklarını ABD'ye açan Japonya, Çin'in kuşatılmasında ABD'nin militarist amaçlarına sonsuz hizmetler sunuyor. Trump'ı ilk ziyaret edenler kervanında Japonya Devlet Başkanı Abe'nin olması da bu kirli ittifakın bir parçası olarak gerçekleşmiştir. Çin'in kuşatılması hedefinde, ABD'ye olağanüstü olanaklar sunan Japonya'nın sadece Okinawa Adası'nda, Çin sahillerine 400 km mesafede, ABD'ye ait aktif olarak çalışan 13 adet askeri üs bulunuyor. Japonya'nın verdiği destekle Çin'in burnunun dibinde deniz donanma birlikleri bulundurma olanağına sahip olan ABD, Çin üzerindeki baskısını arttırıyor.

Çin'i, ABD şirketlerine zarar vermekle suçlayan Trump, Çin'i ve Çin'in enerji ihtiyaçlarının karşılanmasında kilit ülkelerden olan İran'ı açıktan hedef olarak alırken, Çin'le ilişkileri olan AB ve Rusya'yı ise şimdilik havuç-sopa politikasıyla terbiye etmeyi deniyor. Böylece, açıkça stratejik düşman olarak ilan ettiği Çin'i tecrit edip yalnızlaştırarak ezileceğini, İran'ı ise Suudi Arabistan-Katar ve Türkiye üzerinden baskı altına almayı hesaplıyor.

İngiliz başbakanı May'in Türkiye ziyaretinden sonra, ilk yurtdışı ziyaretini Türkiye'ye yaptıktan sonra Suudi Arabistan'a geçen CIA şefi Pompeo'nun, başkent Riyad'da düzenlenen törende Suudi Veliyaht Prensi ve İçişleri Bakanı Prens Muhammed bin Nayif bin Abdulaziz'i "terörle mücadele ve barışa katkılarından ötürü" George Tenet ma-

dalyasıyla ödüllendirmesi bu kirli senaryoların devamıdır. Bu veriler, Türk sermaye devletinin yeni bir U dönüşü yaptığını görmemiz için çok beklemeyeceğimizi gösteriyor. İşkenceleri açıktan savunan Pompeo'nun ardından yapılacak olan bu U dönüşüyle birlikte sermaye devletinin estirdiği terörün dozu daha da artacaktır.

Obama döneminde başlatılan ambargoların gözden geçirildiğini açıkladıktan sonra, Moskova'nın terörle mücadelede ABD'yi desteklemesi durumunda yaptırımların kalkabileceğini de söyleyen Trump, havuç politikasıyla Rusya'yı yanına çekmeye çalışıyor. Amaca ulaşmak için her yolu mübah gören tüccar kafasıyla hareket eden Trump, aba altından sopayı göstermeyi de ihmal etmiyor. Aynı taktikle AB'ye, asil olarak da Almanya'ya karşı da şantaj yapan Trump, onlara "ya benimle olursunuz ya da yok olursunuz" ikilemini dayatıyor.

Avrupa Birliği (AB) Konseyi Başkanı Donald Tusk, birlik üyesi 27 ülkenin liderlerine gönderdiği mektupta, yeni ABD yönetimini, "AB'ye yönelik dış tehditler" arasında saydıktan sonra, "Avrupa Birliği'nin dağılması, üye ülkelerinin tam egemenliğini yeniden inşasına yol açmayacak, ama onların ABD, Rusya ve Çin olan büyük süper güçlerin gerçek ve olgusal olarak bağımlılığına yol açacak. Sadece birlikte tam bağımsız olabiliriz" diyordu.

Tekdir ile uslanmayanın hakkı köktür desturundan hareketle, AB topraklarını ABD askerleri ve silahlarıyla dolduran Trump, müttefiklerine başka

bir seçeneklerinin olmadığını hatırlatmak istiyor. Bu hatırlatmayı, soğuk savaş döneminden beri Amerikan askerlerinin Avrupa kıtasındaki en büyük asker sevkiyatı olan NATO "Atlantik Çözüm" görevi çerçevesinde üç bin Amerikan askeri, ağır teçhizatlarıyla birlikte Polonya ve yakınındaki diğer NATO ortakları olan Estonya, Letonya, Litvanya, Romanya, Bulgaristan ve Macaristan'da dönüşümlü olarak konumlandırarak, güçlü bir şekilde yaptı. Asker ve silah sevkiyatının öncelikle Rusya'yı ve bu arada AB'nin başını çeken Alman tekellerini hedef aldığını çocuklar bile biliyorken, Trump'ın taktik diye yaptıklarının çok basit ayak oyunları olmaktan öte bir anlamı da kalmıyor.

Yaklaşık 5000 asker, birçok zırhlı araç ve tankın bulunduğu Polonya'yı, Rusya ve Almanya'ya karşı kullanan ABD'ye Polonyalı uşakların bağlılığı her türlü kuşkunun üzerindedir. ABD zırhlı birliklerinin Polonya'ya gelmesini, Polonya hükümeti, ordusu ile birlikte karadan bir karşılama töreni düzenleme kararı alarak gerçekleştirebilecek kadar sahibine bağlıdır. Dahası Polonya'da iktidardaki milliyetçi-muhafazakar Hukuk ve Adalet Partisi'nin (PiS) Genel Başkanı Jaroslav Kaçinski, ABD Başkanı Donald Trump'ın sözlerine gönderme yaparak, "Trump Avrupa'nın sadece Almanya'nın işine yaradığını söylüyorsa, bu maalesef büyük ölçüde gerçeği yansıtıyor. Bayan Merkel katı bir şekilde AB'nin bir numarası ve bu sağlıklı bir durum değil" derken, İngiltere ve daha başka ülkelerle birlikte ABD'nin AB içerisindeki Truva atı olduğunu söylemiş oluyordu. Bu uşakların Rusya düşmanlıkları ise zaten dillere destandır.

KAPANAN BİR DÖNEMİ YENİSİ TAKİP EDER

Almanya'nın eski Dışişleri Bakanı,

çiçeği burnunda yeni Cumhurbaşkanı Steinmeier, "Donald Trump'ın seçilmesiyle eski 20'nci yüzyıl dünyası tamamen sona erdi" derken, Trump'la beraber kapitalist emperyalist dünyanın içerisine girdiği yeni durumu, rekabet savaşlarının aldığı yeni boyutu eksik de olsa doğru olarak tespit ediyordu. Alman tekellerinin has adamı sosyal demokrat Steinmeier, 20. yüzyıla iki büyük emperyalist savaşın sığdırıldığını ve bu savaşların baş sorumlusunun da Alman tekelleri olduğu gerçeğini her nedense unutuyor!

20 Ocak'ta başkanlık görevini devralan Trump, "İstihdamı geri getireceğiz. Sınırlarımızı geri getireceğiz. Zenginliğimizi geri getireceğiz ve hayallerimizi geri getireceğiz" diyordu. Yeni dönemin, çürüyen kapitalizmin çürüyen politik figürü olarak arz-ı endam eden Trump, yeni bir dönemin, faşizm ve savaşlarla anılacak olan karanlık bir dönemin perdesini açmış oldu. "Daha büyük, daha etkin ve daha öldürücü bir müşterek kuvvet inşa etmeyi" amaçlayan yeni

savaş stratejisi bu emperyalist amaçlar için geliştirildi.

Komünistler, emperyalist-kapitalist dünya düzeninin bu dönemini, "İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır" diye daha 2009 yılında doğru olarak tespit etmişlerdi. Devamla, "Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yıkıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek, yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarına yanıtı bir kez daha devrimler olacaktır. Dünyanın dört bir yanında ve elbette Türkiye'de de..."** diyerek, burjuva kampın çok değişik renkteki yazar-çizerleri tarafından bilinçli olarak gözden kaçırılarak üstü kapatılmaya çalışılan devrimin nesnel koşullarının da olgunlaşacağı gerçeğine ısrarla dikkatleri çekmişlerdi. Ve nihayet, devrimci görevleri döne döne hatırlatıp, bu topraklar için devrimci işçi hareketinin yaratılması deneyinde dev-

rimci pratiğin paha biçilmez değerlerini ortaya koydular.

Tahta çıkışı olay olan Tump'ın şahsında somutlaşan emperyalist saldırganlık, savaş ve faşizm tehlikesine karşı ABD'de başlayan kitlesel protesto dalgası hızla dünyaya yayılarak enternasyonal bir karaktere büründü. Dağınık, örgütsüz ve ortak programatik hedefleri oldukça silik olan bu ve daha önceki kitlesel halk hareketleri bu dönemin işaret fişekleri olmuştur. Öncesindekilerle birlikte bu kitlesel hareketleri de peşinden gelecek olan yeni dalgaların sadece ön sarsıntılarıdır. Asıl önemli olan ise bu geniş dalgaları kapitalist emperyalist sisteme karşı yöneltmenin tek güvencesi olacak olan, bu dalgaları etrafında birleştirme yeteneğine sahip çekim merkezini, devrimci işçi hareketini yaratmayı başarabilmektir.

*Amerikan ordusu bünyesinde 576 bini Kara Kuvvetlerinde olmak üzere, toplam 1 milyon 281 bin 900 asker bulunuyor.

**TKİP III. Kongresi Bildirisi, Kasım 2009

Taşeron çalışmanın yarattığı kölelik koşullarından sermaye ve işbirlikçi taşeronlar işçi ve emekçi kanından doymak bilmeksizin faydalanıyor. Fransa'da başta inşaat sektörü olmak üzere işçi ve emekçilere köleliği dayatan taşeron sistemi hiçbir sosyal güvence olmadan işçileri sermayenin büyük şirketlerine acımasızca kullanmaya sunuyor. Günden güne çoğalan işsizlik, yoksulluk ve kapitalist-emperyalist savaşlar ve yıkım sonucunu fırsata çevirmeyi ihmal etmeyen büyük gruplar sosyal güvenceyi ve işçi sağlığını hiçe sayarak faydalanmayı kâr sayıyor.

Fransa'da yaygın bir şekilde kullanılan taşeron çalışma ve işçi kiralama büroları aracılığıyla işçi ve emekçilere köleliği dayatan çalışmada Paris'te taşeron köleliğine karşı Metro istasyonunda yenileme çalışmaları yapan Türkiyeli işçiler bir zoru başardı.

Aylardır ödenmeyen ücretlerinin karşılığında eyleme gitmişlerdi. Patronun Türkiyeli olduğu taşeron şirkette Paris'in

Paris'te taşeron işçileri grevle taleplerini aldı

değişik metro istasyonlarında 50'den fazla işçi çalışıyordu. Ücretleri ödenmediği için iş bırakıp giden işçi sayısının ise 200'ün üzerinde olduğu ifade ediliyordu. 23 Ocak akşamı 5'i kağıtsız işçi olmak üzere 25 kararlı işçi grev kararı

olarak dünyanın sayılı yeraltı istasyonlarından olan Chatelet-Les Halles'te günlük on binlerce yolcunun uğrak yeri olan çalıştıkları yeraltı istasyonunda çıktıkları grev sonucu tüm çalışan işçilerin ödenmeyen ücretlerini, kağıtsız işçilerin otur-

ma ve çalışma izinlerini de elde ederek başarıya imza attılar. İşçilerin çalıştığı yerin önemini de verdiği avantajla büyük destek bulmasının ardından eylem yazılı ve görsel medyada büyük ses getirmişti.

Sistemin sağladığı rahatlığa rağmen işçi sağlığı ve iş güvenliğini hiçe sayan, işçilerin grevinin verdiği rahatsızlık sonucu günler sonra 8 Şubat günü açıklama yapmak zorunda kalan, 2016 yılında 2 milyar avro net kâr elde eden Vinci Grubu, yaşananların kabul edilemez olduğunu ve kontrol etmenin zor olduğunu öne sürerek kendilerini savundu. Oysa Vinci Grubu'nun daha önce de boyun eğmeyen işçi direnişlerinde sabıkası bulunuyor.

Vinci Grubu'na ait Sogea TPI taşeron şirketine çalışan Türkiyeli işçiler aylarca (2 ve 8 ay arası) ödenmeyen aylıkları ve yerine getirilmeyen sosyal hakları için gerçekleştirdikleri grev sonucu kazanımla eylemlerini bitirmişlerdi.

KIZIL BAYRAK / PARIS

Avrupa metropollerinde mülteci dramı

A. Engin Yılmaz

Bir yandan emperyalist barbarlığın ürettiği savaşlar, iç savaşlar, etnik, mezhepsel ve ulusal boğazlaşmalar; öte yandan sınırsız ve vahşi bir kapitalist sömürünün yol açtığı yaygınlaşan ve derinleşen yoksulluk, açlık, evsizlik ve on milyonların kabusuna dönen işsizlik gibi sayısız sosyal felaket ve yıkımlar... Bu tablo, 21. yüzyılın en büyük insan trajedilerinden biri olan göçmenlik-mültecilik sorununa neden olmuş, 60 milyon insanın evini, ailesini ve ülkesini terk etmesine yol açmış bulunuyor.

Nice sosyal-toplumsal yıkımların ve felaketlerin pençesinden kurtulmak için her şeyi göze alarak kendilerini Avrupa ülkelerine atmaya çalışan yüz binlerce göçmenden on binlercesi Akdeniz'in derinliklerine gömüldü (2000'den bu yana 28-30 bin olduğu iddia ediliyor.) Binlercesinin yaşamı ise tıka basa doldurulan TIR'ların, minibüslerin, konteynırların içinde havasızlıktan son buldu. Yüzlerce göçmen düştükleri yollarda açlık ve susuzluktan veya tel örgüleri geçmeye çalışırken, onlarcası ise donarak öldü. Yine yüzlercesi ise organ mafyasının ve insan ticareti yapanların elinde kayboldu. Bu tüyler ürpertici vahşet ve canilik hız kesmeden devam ediyor.

Doğrudan sebep oldukları ve dolaysız bir şekilde sorumluluklarını taşıdıkları bu soruna çözüm bulmak iddiasındaki emperyalistler ve işbirlikçiler takımı, zirvelerde ve kapıların ardında on milyonların yaşamı üzerine tiksindirici pazarlıklar yaparak, göçmenler için aşılmaz bir Avrupa kalesi yaratmak çabasıdadırlar. Bu amaçla Avrupalı emperyalistler, mültecilerin karşısına AB'ye üye ve üye olmayan bir dizi ülkede sınır boylarına kilometrelerce uzunlukta ve metrelerce yükseklikte örülen dikenli tellerle dikiliyorlar. Savaş gemileri ve hücum botlarını harekete geçiriyor, sınırlara mayınlar düşüyorlar. İşbirlikçiler ve uşaklar takımı ise Avrupa'nın mülteci korkusunu ve sorununu emperyalist efendilerinden onmilyarlarca avro koparmanın fırsatına çevirmek için çırpınıyor ve ahlaksızca şantajlarda bulunuyorlar.

AVRUPA METROPOLLERİNDE MÜLTECİLERİ BEKLEYEN SORUNLAR

Yaşamlarını tehlikeye atarak çıktıkları zorlu ve çileli yolculukların ardından, canlarını kurtarıp Avrupa'ya ulaşmış yüz binlerce insanı, buralarda da büyük zorluklar beklemektedir. Mülteciler ulaş-

Doğrudan sebep oldukları ve dolaysız bir şekilde sorumluluklarını taşıdıkları soruna çözüm bulmak iddiasındaki emperyalistler ve işbirlikçiler takımı, zirvelerde ve kapıların ardında on milyonların yaşamı üzerine pazarlıklar yaparak, göçmenler için aşılmaz bir Avrupa kalesi yaratmak çabasıdadırlar.

tıkları ülkelerde gözaltı merkezlerine ve toplama kamplarına kapatılıyor, buralarda adeta hayvan muamelesi görüyor, aşağılanıyor ve birçok temel insani ihtiyaçlardan mahrum bırakılıyorlar. Üstüne üstlük ırkçı saldırılara uğruyorlar. Derme çatma barakalarda, çadırlarda ve sokaklarda içler acısı bir yaşam sürdüren bu insanlar barınma, beslenme, sağlık ve eğitim imkanlarından da yoksun bırakılmaktadırlar. Rastgele birkaç video izlemek tüyler ürpertici bu vahşet tablosunu görmeye fazlasıyla yeterlidir. Bu çaresiz insan topluluklarının önemli bir kısmı fuhuş sektörüne sürülmekte, mafya pençesine ve insan tacirleri eline düşürülmekte, dilencilik yapmakta, bir kısmı da kölelik ücreti karşılığında çalışmak zorunda kalmaktadır. Binlerce kimsesiz çocuğun akıbeti ise bilinmemektedir. Bu özet tabloya biraz daha yakından bakalım.

KAPİTALİZMİN VAHŞİ YÜZÜ; KİMSESİZ ÇOCUKLAR VE AKİBETLERİ

Avrupa Konseyi Genel Sekreteri T. Jagland, mültecilerle ilgili olarak üye devletlere gönderdiği yazıda, 300 bin çocuğun yanlarında aileleri olmadan mülteci yaşam için yollara çıktığını, bunlardan bir bölümünün mülteci olarak yaşadığını belirtmektedir.

ABD'de 250 "Göçmen Tutuklama

Merkezi" var. Buralardaki çocuk sayısı bilinmiyor. Meksika sınırında 100 bin yalnız çocuğun tutuklandığı ve bunların çoğunun bu merkezlerde tutulduğu ve sınır dışı edileceği söyleniyor. 2016 yılının ilk dokuz ayında sadece İtalya'ya deniz yoluyla ulaşan çocuk sayısı 2015'tekini yüzde 90 geçmişti. 2016 Ocak ayından Ekim ayına kadar yanlarında kimsesi bulunmayan ve ailelerinden ayrılmış 20 binden fazla çocuğun İtalya'ya ulaştığı tahmin ediliyor. Bu kimsesiz çocukların dehşet verici yaşamı yollarda başlıyor. Ülkeden ülkeye geçerlerken kaçakçıların ellerinde neler yaşadıklarını anlatmak bir yana bırakılırsa, kız çocukların bir çoğu hedef ülkeye hamile olarak ulaşıyor. Denizde boğularak ölen kimsesiz çocukların sayısı ise bilinmiyor.

UNICEF'e göre, 96 bin mülteci çocuk Avrupa'da sisteme kayıtlı değil. Yanı sıra geçen yıl Almanya Federal İçişleri Bakanlığı tarafından verilen bilgiye göre, daha önce AB genelinde yaklaşık 10 bin sığınmacı çocuğun kaybolduğu belirtilmiş ve bunların 8 bininin Almanya'da olduğu söylenmişti. Kalabalık mülteci gruplarıyla gelen çocukların kaybolduğu ülkelerden biri de İsveç. İsveç'te her gün 10 kimsesiz çocuğun kaybolduğu iddia ediliyor. Yüzlerce çocuğun kaybolduğu ülkelerden bazıları da Fransa ve İngiltere'dir. Örneğin sadece Fransa'daki

Calais mülteci kampının boşaltılmasının ardından 129 çocuk kayboldu. Slovenya'da ise çocukların yüzde 80'i kayıp. Kimsesiz ve savunmasız çocukların "modern Avrupa'nın merkezlerindeki bu dehşet verici tablosu kapitalizmin en iğrenç, en tiksindirici yüzlerinden biridir

MÜLTECİLERİN DEĞERLİ EŞYALARINA VE PARALARINA EL KONULUYOR

Danimarka'da kabul edilen ve sığınmacıların paralarına ve değerli eşyalarına el konulabilmesine olanak tanıyan yasa fiilen uygulanıyor. Bu yasa 1,350 avronun üzerinde değere sahip eşyalara ve paralara el konulmasını öngörüyor. Bunun üstündeki meblağa, sığınmacıların Danimarka'daki kalışlarını finanse etmek için el konuluyor. İlk uygulaması ülkeye girmeye çalışan göçmenlerin üzerinde çıkan 11 bin avroya polis tarafından el konulması oldu.

Her ne kadar Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği mültecilerin değerli eşyalarına el koyma politikasını eleştirse de bu politikayı yalnızca Danimarka'nın uygulamadığı biliniyor. Almanya ve İsviçre gibi ülkelerde de bu politika uygulanmaktadır. Bunun sonucu olarak Almanya, mültecilerin 863 bin avro değerindeki eşyalarına ve paralarına el koydu. Söz konusu ülkeler bu politikaları mültecilere verilen sosyal hak-

lara karşılık uyguladıklarını savunarak, bu utanç verici durumu meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Bir dizi ülkede uygulanan bu politika mültecilerin ilgili ülkelerdeki koşullarını finanse etmek ve verilen yardımların karşılığı olarak sunuluyor.

Değerli eşya ve paralara el koyma biçimindeki uygulamanın, Hitler rejiminin 1930'larda Yahudilere uyguladığı politikayla olan benzerliğine dikkat çekildiğini belirtmiş olalım.

KAMPLARDA VE AVRUPA'NIN GÖBEĞİNDE İNSANLIK DIŞI YAŞAM

Avrupa ülkelerine girmeyi başaran insanlar binlerce kişinin kaldığı kamplarda da acı ve sefil bir yaşam sürdürmeye devam ediyorlar. Fransa, Almanya ve Avusturya başta olmak üzere bazı ülkeler mülteci kamplarını şehirlerden ve yerleşim yerlerinden uzak kuruyorlar ve böylece mültecileri sosyal ve toplumsal yaşamın dışına da itmiş oluyorlar. Söz konusu kampların bazıları, çocuklar da dahil olmak üzere binlerce kişiden oluşuyor ve insanlık dışı koşullar barındırıyor. Fransa-Calais'deki Jungle (Vahşi Orman) sığınmacı kampı bunun iğrenç örneklerinden biriydi. Yaklaşık 10 bin kişinin kaldığı bu kamp adeta hayvani koşullar barındırıyordu ve nitekim zorla boşaltılmak zorunda kalındı.

Bu kamptaki koşulları ve elbette ki Avrupa'ya bakışlarını buranın sakinlerinin diliyle aktarmak en iyisi: "Hepsi Akdeniz'e ulaşıyor. Hatta bazıları kurtarma ekiplerinin gözleri önünde can veriyor. Buna birçok kere şahit oldum. Arkadaşlarımı ve kardeşimi kaybettim. Buraya vardığımızda Avrupalı ülkelere ve buranın insanlarına karşı iyi bir bakış açımız vardı. Adalet, politika ve insanlık

adına büyük beklentilerimiz vardı. Ancak şu anda yaşadığımız hayat bir köpeğin yaşadığından daha da kötü durumda." Bir başka mülteci, "Vadedilmiş topraklar diye Avrupa'ya geldim ama köpek muamelesi görüyorum. Hayatta kalmak için Avrupalıların çerçöpünü yemek zorundayım. 40 gün gözaltında tutuldum. Sonra sokağa atıldım. Yaşanacak yer değil." Ölmeyi tercih eden başka biri duygularını şöyle özetliyor: "Libya'dan İtalya'ya giderken teknemiz arızalandı. Her şey şahitlik ettim. Gözlerimin önünde 140 kişi hayatını kaybetti. Buraya canlı olarak geldiğimden beri yaşadığım hayat hayat değil. Şansımı deneyip ölmek daha iyi." Bir başkası ise yasalardan ve insan haklarından söz eden emperyalist şefflere "Başka seçeneğim yok. Avrupa'ya gelip parmak izimi verdikten sonra sokakta gezebiliyorum. İnsanlık nerede? Peki ya yasalar? Söyledikleri o insan hakları nerede?" diye sesleniyor.

On binlerce mültecinin ortak duygularını dile getiren bu özlü ifadeler, kamplardaki yaşam koşullarına olduğu kadar

Avrupa'nın gerçeğine de ışık tutmaktadır. Aynı insanlık dışı koşulların yaşandığı bazı kamplara Almanya, Hollanda, Danimarka, İngiltere, İtalya vb. yerlerde de rastlamak mümkündür. Slovenya, Macaristan, Makedonya, Sırbistan, Yunanistan ve benzeri ülkelerde inşa edilen toplama kamplarındaki koşulların ise ayrıntısını özetlemek gereksizdir.

Avrupa'nın göbeğinde yaşanan bu utanç tablosuna, örneğin Almanya'nın bazı bölgelerinde mültecilerin kamuya açık yüzme havuzlarına ve spor salonlarına girişinin yasaklandığını, İngiltere'nin Middlesbrough şehrinde ise mültecilerin kapılarının kırmızı renge boyanarak ırkçıların hedefi haline getirilmesini, bazı yerlerde ise ücretsiz yemek alabilmeleri için mültecilerden parlak renkli bileklikler takmalarının istenmesini, mültecilerin Avrupa'da nasıl davranılması gerektiğini anlatmaya yeltenen görselleri ve bu tip görsellerin çoğaltılıp mültecilere dağıtılması biçimindeki aşağılamaları, kampların ve yurtların ateşe verildiğini, mültecilere karşı gösterilerin örgütlendi-

ğini de eklemek gerekir. Kayıt dışı olan ve sayıları yüz binleri bulan, illegal yaşamak zorunda kalan mültecilerin yaşam şartlarını anlamının ise bir güclüğü yoktur.

Mültecilerin emek sömürsünün de en acımasız boyutuna maruz kaldığını, kadın mültecilerin ise ağır ve ucuz çalışma koşullarının yanı sıra iş yerlerinde cinsel istismarlara ve saldırılara uğradıklarını, kadın ve çocukların aynı zamanda fuhuş sektörüne sürdürdüklerini de geçerken belirtmiş olalım. Bu aynı insanların iç politikanın kirli bir malzemesi yapıldığı, işçi ve emekçileri bölüp parçalamanın, ırkçılığı ve faşist hareketi geliştirmenin imkanına dönüştürülmek istendiği de ayrıca bilinmektedir.

Tüm bunların ve daha nice toplumsal sorunların ve sosyal felaketlerin olmaması için sosyalizm daha güncel ve daha yakıcı bir ihtiyaç haline gelmiş bulunuyor. İnsanlığın bir geleceği olacaksa eğer bu gerçeğin dışında başka da bir çıkış yolu, başka da bir çözüm yoktur.

LSG Sky Chefs'te toplu kıyım ve mücadele

şubesi, geçmişte imzaladığı kötü toplu sözleşmelerden dolayı oldukça sabıkalıdır. Adeta patron işbirlikçisi konuma düşen Ver.di'ye karşı işçi tepkisi gittikçe yükseliyor.

Yükselen bu tepkilerin ürünü olarak, son yapılan seçimlerde Ver.di'ye rakip olarak katılan AGİL adlı sendika Ver.di'den daha fazla oy alarak seçimi kazandı. AGİL'in Ver.di'ye alternatif olup olamayacağı, vaatlerinin ne kadarını gerçekleştirebileceği tartışmalı olsa da;

işçilerde yükselen tepkiyi ve örgütlenme ihtiyacını göstermesi bakımından önemlidir.

LSG'de, oldukça zayıf olsa da, işçi kıyımına karşı tabandan örgütlenmeye dönük bazı çabaların olduğu gözlenmektedir. Böylesine ağır ve kararlı bir saldırı karşısında bunun yeterli olup olmayacağını, ya da daha ne gibi girişimlerin olacağını önümüzdeki bir iki ayın gelişmeleri gösterecektir.

BİR-KAR MÜCADELEYİ YÜKSELTMEYE ÇAĞIRIYOR

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği (BİR-KAR) Platformu da başından beri LSG'deki gelişmeleri yakından takip ederek sürecin bir parçası oldu. Bu çerçevede daha önce LSG çalışanlarına yönelik bir bildiri dağıtımı yapılmıştı. Geçtiğimiz günlerde de konuyla ilgili bir toplantı yapıldı. 12 Şubat Pazar günü ise, işçileri işçi kıyımına karşı örgütlü direnişe çağırarak ikinci bir bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. İşçilerin bildiri dağıtımına oldukça ilgili oldukları gözlenirken, yer yer yapılan sohbetlerde işçilerin son derece tedirgin ve öfkeli oldukları görüldü. Bazı işçiler toplu bildiri olarak içeride dağıtacaklarını belirttiler.

LSG yönetimi yine yasal olmadığı gerekçesiyle müdahale ederek bildiri dağıtımını engellemeye çalıştı. Müdahale ve engelleme çabalarına rağmen BİR-KAR çalışanları dağıtımını planladıkları gibi sürdürdü.

Frankfurt Havaalanı'nda Lufthansa'ya bağlı olarak çalışan ve uçaklara yemek servisi yapan LSG Sky Chefs bundan aylar önce işçi çıkaracağını duyurmuştu. Yakın zamanda Lufthansa şeflerinin katılımıyla yapılan bir işyeri toplantısında en az 200 kişinin çıkarılacağı çalışanlara resmen duyuruldu.

Lufthansa patronları işçi kıyımını, müşteri kaybettikleri, rekabet edemedikleri, işçi giderlerinin çok yüksek olduğu ve geçen yıla göre zarar ettikleri gibi yalan ve demagogiler eşliğinde duyurdular. Lufthansa patronları işçiler arasında panik havası yaratarak paralı çıkış aldırma, daha ucuza çalıştırılan iş yerlerine geçişe veya erken emekliliğe özendirmeye gibi yöntemlerle iş yerini tasfiye etmeye çalışıyor.

İŞÇİLER PATRON İŞBİRLİKÇİSİ VER.Dİ'YE ALTERNATİF ARIYOR

Frankfurt Havaalanı'nda en büyük sendika, Almanya'nın IG Metal'den sonra en büyük sendikası olan Ver.di'dir. Fakat ne yazık ki Ver.di'nin havaalanı

Sertleşen NATO-Rusya gerilimi

Emperyalist güç odakları, şiddeti artarak devam eden bir hegemonya yarışı içindedirler. Kapitalist dünya ekonomisi için yaşamsal önemde olan hammadde kaynakları ve elbette ki dünya egemenliği üzerine sert bir rekabete de girişmiş bulunmaktadır. Sistemin yapısal krizinin bir unsuru olarak ağırlaşan emperyalistler arası hegemonya bunalımı, dünyanın birçok bölgesini uzun yıllardan beridir savaş ve kriz coğrafyasına dönüştürmüştür.

ABD emperyalizmi, dünya jandarmalığı konumunu eskisi gibi sürdüremez durumda olduğu için ve sarsılan dünya hegemonyasını restore etmek amacıyla saldırgan ve savaşçı bir politika izliyor. Sahip olduğu avantajlara dayanarak rakiplerini denetim altında tutmak ve dahası geriletmek istiyor. NATO'yu da bu amaçla kullanıyor. Giderek tırmanan NATO-Rusya gerilimi de sözü edilen politikanın bir sonucu olarak yaşanıyor ve ABD, NATO üzerinden Rusya'ya adeta savaş ilan etmiş bulunuyor.

Öte yandan Rusya, Gürcistan, Kırım ve Ukrayna'ya dönük gerçekleştirdiği askeri müdahaleler ve Suriye krizinde ortaya koyduğu askeri ve diplomatik inisiyatifle Doğu Avrupa ve Ortadoğu'da etkisini ve gücünü sürekli arttırdı. Bunu Avrasya'da bir takım hamlelerle de tamamladı. Yükselen bir emperyalist güç olarak Rusya'nın ABD ile arasındaki hegemonya mücadelesinin aldığı biçimler ve karşılıklı atılan adımlar birçok gözlemcinin üzerinde ortaklaştığı savaş tehlikesinin güncel hale getirmiş durumdadır.

ABD'nin Rusya'ya kuşatma girişimi yeni değil. Sovyetler Birliği'nin çökmesinden bu yana ABD, NATO şahsında Rusya'ya karşı askeri blok kurmaya çalışıyordu. '90'lardan sonra Çek Cumhuriyeti, Macaristan, Polonya, Baltık devletleri, Bulgaristan ve Slovakya'nın, 2004'te Slovenya ve Romanya'nın, 2009'da ise Arnavutluk ile Hırvatistan'ın NATO'ya katılması, Rusya'ya karşı yapılan hamlelerin başlıca adımları oldu. Rusya'ya NATO üzerinden dizginleme ve denetim altına alma girişimleri sonraki süreçlerde de birçok alanda yoğunlaşarak devam etti. 2014 yılında Kırım'ın Rusya tarafından ilhak edilmesi, bunu izleyen Ukrayna'daki siyasi kriz sonucu ABD-Rusya gerilimi daha sert biçimler kazandı ve başka şeylerin yanı sıra Rusya'ya karşı çok ciddi yaptırımlar uygulanmaya başlandı. Atılan tüm adımlar ABD ve NATO için umulan sonucu yaratmadığı gibi, Rusya tarafından aktif direnişle karşılandı.

Rusya Suriye çıkışıyla, orada sergilediği başarılı inisiyatifle Ortadoğu ve Doğu Avrupa'daki etki alanını güçlendirdi.

DOĞU AVRUPA'DA RUSYA'YA KARŞI BÜYÜK ASKERİ YIĞINAK

Doğu Avrupa'da Rusya'yı kuşatmayı, dizginlemeyi ve kendi egemenliğini güçlendirmeyi hedefleyen NATO, yıllardan beridir bölge ülkelerini silahlandırıyor ve bu ülkelere askeri güç yığınağı yapıyor. Olası bir "Rus saldırısına" hazır olmak için özellikle de birkaç yıldan beridir adımlarını hızlandırıyor. Geçen yıl Doğu Avrupa ülkelerinde 6 karargah kurmuş ve Litvanya, Letonya, Estonya ve Polonya'ya 4 bin asker konuşlandırmıştı.

Gene geçtiğimiz yıl içinde ABD, Polonya'ya Patriot füze bataryası ve çok sayıda asker yerleştirdi. Bu bölge Rusya'nın Kaliningrad bölgesine sadece 35 mil uzaklıkta. Çek Cumhuriyeti'nin iki ayrı bölgesine füze radar sistemi kurulması konusunda anlaşmaya varıldı. Dördü Romanya'da, üçü de Bulgaristan'da olmak üzere ABD'nin yedi askeri üssü kullanma hakkı var. Ayrıca bu iki ülkede binlerce ABD askerinin konuşlanması karara bağlandı. Geçen yılın Eylül ayında 13 NATO üyesi ülke 4 bin asker, 60'ın üzerinde savaş gemisi, savaş uçakları ve helikopterler ile Baltık Denizi'nde askeri tatbikat yaptı. Tatbikata ABD, İngiltere, Fransa, Almanya, İtalya, Danimarka, Norveç, Hollanda, Polonya, Estonya, Letonya, Litvanya, Finlandiya ve İsveç katıldı. Yine

aynı tarihte Polonya'da ABD'nin öncülüğünde ve Litvanya, Letonya, Hırvatistan, Romanya, Ukrayna ve Polonya'nın katılımı ile askeri tatbikat yapıldı. Tatbikata ABD'nin uçak gemisi de katıldı. ABD'nin Doğu Avrupa'da 10 bin NATO askerinin katılımıyla yaptığı son yılların en geniş çaplı askeri tatbikatıydı bu. Bu girişimler bölgedeki ABD ve NATO faaliyetlerinin bazılarını oluşturuyor. ABD önderliğindeki NATO'nun Kuzey Buzdenizi'nden Karadeniz'e kadar Rusya'nın tüm batı sınırı boyunca yaptığı provokatif askeri tatbikatlar, NATO savaş gemileri ve uçakları ile Rus uçakları arasında sayısız "tehlikeli yakınlaşma"lara neden oldu.

"SOĞUK SAVAŞ'TAN BERİ ATILAN EN SALDIRGAN ADIM"

Rusya tehdidinin arttığı gerekçesini ileri süren ABD, NATO üzerinden Rusya'ya karşı Avrupa'daki askeri varlığını daha da güçlendirme kararı doğrultusunda art arda adımlar atıyor. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından bu yana ABD'nin Avrupa'ya en büyük askeri sevkiyatı gerçekleşiyor. Sevkiyatın ilk adımı olarak Doğu Avrupa ülkelerine dağıtılmak üzere ABD tarafından gönderilen 2000 adet tank ve zırhlı araç Almanya'ya ulaştı. Askeri malzemelerin yanı sıra 4 bin Amerikan askeri de Avrupa'ya konuşlandırılıyor. Buraya konuşlandırılan Amerikan birlikleri, Şubat ayı başından itibaren Polonya, Baltık ülkeleri, Bulgaristan, Romanya ve Almanya'ya dağıtılmış olacak.

"Atlantik Çözüm Operasyonu" çer-

çevesinde atılan ve Rusya'yı kuşatmayı amaçlayan bu adımların birkaç yıldır devam ettiğini belirten ABD ordusu, "Bu Doğu Avrupalı müttefiklerimizi ABD'nin sürekli taahhüdü altına aldığımızın sadece bir işaretidir. Aynı zamanda, Amerika'nın ve NATO'nun caydırıcılığına olan bağlılığın ve burada Avrupa'da barışın sürdürülmesinin başka bir işaretidir" şeklinde açıklama yapıyor. "Avrupa'da barışın sürdürülmesi" için NATO üyesi olan Almanya, Kanada ve İngiltere de her biri 1000'er askerden oluşan taburlarını Estonya, Letonya ve Litvanya'ya yolluyor. Soğuk Savaş döneminden bu yana, Doğu Avrupa bölgesi son yılların en gergin ve en tehlikeli dönemini yaşıyor. ABD'nin NATO konsepti kapsamında Avrupa'ya yaptığı askeri yığınaklar ve Rusya'nın bu yığınaklara aktif direnmesi ve karşı yığınaklar yapması emperyalist rekabetin daha da tehlikeli biçimler alacağını gösteriyor.

Rus savunma bakanlığı yetkilisi General Yakubov, NATO'nun ağır silahları, tankları ve diğer askeri araçları Baltık devletlerine yerleştirmesinin, "Soğuk Savaş'tan beri atılan en saldırgan adım" olarak kabul edildiğini belirtti. ABD girişiminin, Rus birliklerinin tüm Avrupa sınırı boyunca güçlendirilmesine yol açacağını açıklayan Yakubov, "Rusya'nın, batıdaki stratejik hareket alanındaki kuvvetlerini ve kaynaklarını güçlendirmekten başka yapacak bir şeyi olmayacak" diyerek, atacakları karşı adımları dile getiriyor ve konuşmasını, "Batı sınırla-

rimızı kuvvetlendirmek üzere misilleme niteliğinde adımlar atmak için tamamen özgürüz” diye sonlandırıyor. Putin ise, yinelenen Rus saldırganlığı iddialarına yanıt olarak, Rusya sınırlarına kadar genişleyen NATO olduğuna dikkat çekiyor ve “Sınırlarımıza doğru hareket eden NATO’dur ve biz hiçbir yere hareket etmiyoruz” diyor. “Silahlı kuvvetlerimizi, tehdidin geldiği bu bölgelere yöneltmek zorunda kalacağız” diyen Putin, Rusya’nın nükleer cephaneliğini genişletmeyi planladığını, Rus askeri yetkililerinin, ABD’nin planlarına devam etmesi halinde, buna ülkenin batı sınırı boyunca askeri bir yığılma karşılık vereceklerini açıkça ortaya koyuyor.

Gerilimin tırmandığı bir aşamada Rusya, termonükleer füzesi “Satan 2”nin fotoğraflarını da ilk kez paylaşmış ve füzeleri sergilemiş oldu. 10 bin kilometre menzile sahip “Satan 2” termonükleer füzesi saniyede 7 kilometre hızla uçuyor. 40 megaton ağırlığında savaş başlığı taşıma özelliği olan “Satan 2” ABD’nin Hiroşima ve Nagazaki kentlerine attığı atom bombasından 2000 kez daha güçlü. “Satan 2” füzesi, Fransa büyüklüğünde bir kara parçasını kül edebiliyor. Termonükleer füzelerin sergilenmesi elbette ki bu aşamada tesadüf değil. Söz konusu silahlar “Genişletilmesi planlanan nükleer cephaneliğin” ileri ve yeni biçimlerinden biri olarak sergileniyor.

Putin’in ve diğer Rus yetkililerin tepkisi, Doğu Avrupa’da askeri yığınak yapma yönündeki ABD planları, iki nükleer silah sahibi gücü her zamankinden daha fazla savaşın eşliğine itmiş bulunuyor. 2017’deki gelişmelerin ise Rusya ve NATO arasındaki güç mücadelesine yeni boyutlar kazandıracağı ve savaş tehlikesini büyüteceği ileri sürülmektedir. Daha da sertleşecek gibi görünen ABD ve Rusya gerginliğinin, Doğu Avrupa’da giderek tırmanan savaş hazırlığının dünyayı yıkıma sürükleyecek bir çatışmayı tetikleyebileceği, birçok gözlemcinin ortak fikridir. Nitekim taraflar da zaman zaman karşılıklı olarak savaşın kaçınılmaz olduğunu ilan etmek zorunda kalıyorlar.

Kapitalist dünyanın ağır ve çok yönlü bunalımını, giderek ağırlaşan bir emperyalist hegemonya bunalımı ve savaşlar dönemi tamamlamış bulunuyor. Ekonomik buhranın tetiklediği çok yönlü sosyal ve siyasal bunalım, emperyalist-kapitalist dünya sistemini yapısal bir tıkanmayla yüz yüze getirmiştir. Tıkanma emperyalist savaşla aşılacak istenmektedir. Bunun içindir ki artık dünyanın her bölgesi emperyalist saldırganlık ve savaş alanıdır. Birer küresel güç odağı olan ABD, AB, Rusya ve Çin; dünya egemenliği mücadelesinde militarizmi ve silahlanmayı görülmemiş düzeyde tırmandırmakta, saldırgan ve savaşçı bir çizgi izlemektedirler. Dolayısıyla savaşlar tüm dehşeti ve yakıcılığıyla insanlığın gündemine bir kez daha girmiş bulunmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçiler boyun eğmiyor

Sermayenin sömürde kural tanımayan saldırılarına karşı işçi sınıfı ve emekçi halklar kavgalarını kesintisiz olarak sürdürüyor.

MADENCİLERDEN GREV VE BLOKAJ

Bakır madeninde dünyanın büyük teellerinden olan BHP Billiton’ın Şili’deki Escondida-Kupfermine işletmesinde 9 Şubat Perşembe günü sabah vardiyasıyla birlikte süresiz olarak grev ilan edildi. Sabah vardiyasında çalışan 1200 madencinin yer aldığı grevle birlikte Escondida işletmesinde üretim tamamen durdu. Madenciler, grev silahını deha etkili olarak kullanmak ve bakır sevkiyatını engellemek için de maden ocağı dışında direniş çadırı kurarak yolu bloke ettiler.

Sosyal hakların budanmasını amaçlayan saldırıya karşı grev ilan eden madenciler, ücretlerin arttırılmasının yanı sıra ikramiyelerin verilmesini de istiyorlar.

GREVDEKİ İŞÇİLERE PATRONLARDAN TEHDİT

Çoğu kadın olan yaklaşık 3 bin tekstil işçisi Mısır’ın Mahalla El-Kübra kentinde 7 Şubat Salı günü greve başladı. Tekstil işçileri söz verilen yüksek primlerinin bir an önce ödenmesini istiyorlar. Yükselen hayat pahalılığı altında ezilen işçiler, aldıkları ücretlerin çocuklarının eğitim masraflarını bile karşılamaya yetmediğini belirtiyorlar. Grevin yayılmasını önlemek için tekstil patronları işçileri işten atmakla tehdit ediyorlar.

İLAÇ TEKELİ MERCK’DE GREV

Alman ilaç tekeli Merck’in Hindistan’ın Ponda kentindeki işletmesinde işçiler greve gitti. 7 Şubat Salı günü başlayan grevde işçiler, ücret artışının yanı sıra iş koşullarının düzeltilmesi ve sosyal haklar talep ediyorlar. 300 işçinin çalıştığı işletmenin bir bölümünde baş-

layan grevin diğer bölümlere de yayılmaması için patronlar sendikayla bir an önce anlaşma yapmaya çalışıyorlar.

KAMBOÇYA’DA M&S OFİSİ ÖNÜNDE İŞÇİ EYLEMİ

Kamboçya’nın başkenti Phnom Penh’de bulunan İngiliz perakende satışlar zinciri Marks&Spencer şirketinin ofisi önünde eylem yapan tekstil işçileri, ödenmeyen ücretlerinin ödenmesini istediler. M&S’e fason çalışan Chung Fai Knitwear işletmesi geçen Haziran ayında aniden iflas etmiş ve işçilerin aylıklarını ödememişti. İşçiler, M&S’in de bu durumdan sorumlu olduğunu belirterek gasp edilen ücretlerinin M&S tarafından ödenmesini istiyorlar.

ÖZELLEŞTİRMEYE KARŞI İŞÇİ EYLEMİ

Sri Lanka’nın başkenti Kolombo’da bin işçi hükümet binası önünde protesto gösterisinde bir araya geldi. Protesto eylemi yapan işçiler Kolombo’nun Doğu Limanı Terminali’nin özelleştirme planlarının geri çekilmesinden emin olmak istediklerini açıkladılar. İşçilerin başbakanlık binasına yürümesi üzerine polis tazyikli su ve göz yaşartıcı silah kullanarak işçi eylemine azgınca saldırdı.

TEKSTİL İŞÇİLERİNDEN UYARI GREVİ

6 Şubat Pazartesi günü Almanya’nın Kuzey Ren-Vestfalya (NRW) eyaletinde tekstil sektöründe çalışan bin 400 kadın ve erkek işçi uyarı grevi yaptı. Almanya’da toplam olarak 100 bin tekstil işçisini ilgilendiren TİS anlaşması için sürdürülen görüşmelerde, IG Metall Sendikası’nın yüzde 4,5 ücret artışı önerisine kapitalistler 28 aylık süre için yüzde 2,9 önerisinde bulunuyorlar.

KAMU ÇALIŞANLARINDAN UYARI GREVİ VE MİTİNG

Ver.di Sendikası’nın çağrısıyla Almanya’nın Kuzey Ren-Vestfalya eyaletinde kamu çalışanları uyarı grevi yaptılar. Uyarı greviden dolayı Düsseldorf, Köln ve Essen üniversite kliniklerindeki hizmetler yarıya indi. Bonn’daki kan merkezinin yanı sıra birçok klinik ise kapalı kalarak hizmet verilmedi. Düsseldorf’ta yapılan mitinge de 7 bin emekçi katılarak taleplerini dile getirdi.

İŞÇİLER EYALET PARLAMENTOSU ÖNÜNDE EYLEM YAPTI

Endonezya’nın Gresik eyalet parlamentosu önünde, bakır eritme şirketi PT Smelting işçileri protesto yürüyüşü yaptılar. PT Smelting işletmesinde Ocak ayında grev yapan işçileri kitlesel olarak işten atan şirket, yerlerine yeni işçileri aldı. Eyleme katılan 300 işçi şirketin yasalara hiçe sayarak yaptığı saldırıya kınayarak, eyalet hükümetini yasaları uygulamaya çağırıldılar.

SOSYAL UZLAŞMA HÜKÜMETİ ÇİPRAS’IN SALDIRILARI PROTESTO EDİLİYOR

Yunanistan’da, Troyka’nın dikte ettiği politikaları uygulamanın aracı olan Çipras’ın sosyal uzlaşma hükümetinin saldırılarına karşı çiftçilerin eylemleri sürüyor. Evzoni’de yolları traktörlerle bloke eden köylüler hükümetin, finans kapitalin borçlarını ödemek için vergileri arttırma saldırısını protesto ettiler. Şubat başından beri sürdürdükleri blokaj eylemleriyle hükümeti vergi saldırılarını durdurmaya çağıran çiftçiler, eylemlerin devam edeceğini açıkladılar. Selanik çevresinde de blokaj eylemleri yapıldı.

Yine aynı gerekçelerle Şubat ayının sonunda çalışma hakları sona erdirilecek olan 2 bin itfaiye çalışanı da Atina’da ‘şimdi burada süresiz iş hakkı’ şiarı altında bir sokak gösterisi yaptı.

Almanya'da seçimler ve Alman burjuvazisinin beklentileri

Almanya'da önümüzdeki dönem önce eyalet, ardından da Eylül ayında federal parlamento seçimleri yapılacak. Alman emperyalist burjuvazisi bu seçimlere öncekilerden farklı bir anlam biçiyor ve özel bir önem veriyor.

Zira emperyalist dünya derin bir bunalımın pençesinde kıvrılıyor ve savaş tamları gelinen süreçte daha bir gür çalınıyor. Emperyalist merkezler kriz olgusu karşısında savaş ve saldırganlık politikalarını tırmandırıyor, militarizm ve silahlanma yarışı her geçen gün kızışıyor. Elbette hegemonya mücadelesi de... ABD başta olmak üzere, tüm emperyalist büyük devletler hummalı biçimde caniyane bir savaşa hazırlanmaktadır. Öteden beri hazırlık yapanlardan biri de Alman emperyalizmidir.

Alman emperyalist burjuvazisi bugüne dek, daha çok sessiz bir hazırlığın içindeydi. Ne var ki, ABD'nin Polonya ve Baltık ülkelerine çok yönlü askeri bir yığınak yapması, en büyük rakibi olarak gördüğü Rusya'yı kuşatma çabaları, yine Trump'ın AB'ye yönelik olarak, aynı zamanda bir tür aşağılamayı da içeren, "Bugüne kadar hep biz sizi koruyup, kolladık. NATO en çok sizin sınır güvenliğinizi sağladı, ama, buraya kadar. Bundan böyle kendi başınızın çaresine bakın" şeklindeki açıklamaları karşısında Almanya, hem de AB adına sesini yükseltmeye başlamıştır. Yakın günlerde gerçekleştirilen Malta Güvenlik Zirvesi sırasında dile getirilen, "Biz kendi sınır güvenliğimizi kendimiz de koruyabiliriz" mealindeki açıklamalar bunun ifadesidir.

İki savaş suçlusuz Alman tekeli burjuvazisi kara ve kirli propaganda silahı ile işçi ve emekçileri ayartmakta mahirdir. "Alman ulusu olarak güçlü olmak, Almanya'nın çıkarları ve geleceği için kenetlenmek zorundayız. Bugünkü krizden çıkışın tek çaresi gerçekte bir 'vatan savunması' olan bir savaştır. Buna mecburuz" şeklindeki, Göbbels damgalı propagandalarla bir savaş atmosferi yaratmak konusunda da oldukça deneyimlidir. Önümüzdeki dönemde bu yönlü propagandalar hız kazanacaktır. Bu çerçevede militarist politikalar daha bir azdırılacak, silahlanma yarışı çılgınca boyutlar kazanacak, Avrupa ve Almanya'nın işçi ve emekçilerine geçmiştekilerden daha büyük acılara ve yıkımlara mal olacak olan bir savaş için hazırlıklar daha da yoğunlaştırılacaktır.

Almanya seçimleri işte bu koşullarda yapılmaktadır. Alman tekeli burjuvazisinin bu koşullarda gerçekleşecek olan se-

çimlerden beklentisi de bellidir. O, en yakın anlatımla, Alman emperyalist devletini belli bir hızla yakın bir tehlike haline gelme yönünde seyreden yeni paylaşım savaşına hazırlamanın aracı olacak bir savaş hükümeti arayışındadır. Günümüz Almanya'sında buna karşılık düşen hükümet ise, yine CDU/CSU ve SPD koalisyon hükümetidir.

SEÇİME GİREN PARTİLER, MUHTEMEL OY ORANLARI VE BURJUVAZİNİN TERCİHİ

Martin Schulz'un SPD başkanlığına getirilmesi taze bir rüzgara yol açmış gözükse de bunun kalıcı olması mümkün görünmemektedir. Bu manevra, gerici-faşist parti ve hükümetlerin cesaret edip de uygulayamadığı sosyal yıkım programlarını uygulayan, başından itibaren bir sosyal yıkım ve savaş hükümeti olarak iş gören SPD'nin yerlerde sürünen imajını tazelemeye hiç ama hiç yetmeyecektir. Yine de seçimlerin favori partilerinden biridir, burjuvazinin güvenini kazanmıştır ve muhtemel büyük koalisyonun ortağı konumunu kaybetmesi beklenmemektedir.

Angela Merkel ve partisi CDU'nun, özellikle de göçmenler/mülteciler politikası üzerinden oldukça yıprandığı ve muhafazakar tabanından %5 ile 7 arasında oy kaybı yaşadığı belirtiliyor. Kendi partisi ve kardeş partisi CSU bünyesindeki huzursuzluklar, ayrıca bir sıkıntı konusudur. Her şeye rağmen geleneksel bir tabanı var ve yapılan anketlere göre çok önemli bir gelişme yaşanmadıkça oy oranlarının %39 bandının altına düşmeyeceği görülmektedir.

FDP'nin nasıl bir seçim stratejisi izleyeceği dahi belli değildir. %5 barajını aşip aşmayacağı hala tartışmalıdır. Durumu deyim uygunsuz bıçak sırtı bir durumdur.

AfD başta olmak üzere irili ufaklı ırkçı-faşist partiler ise yükseliş halindedirler.

Önceki eyalet seçimlerinde olduğu gibi yine güçlenerek çıkmaları muhtemeldir. İçinde bulunulan dönem ve Avrupa ve Almanya'nın bilinen koşulları da onlardan yanadır. Bölge parlamentolarına, hem de ağırlıklarını arttırmış olarak girecekleri bekleniyor. %10 barajını aşacakları ve haliyle federal parlamento girecekleri görülmektedir. Ancak, herhangi bir hükümetin ortağı olma şanslarının henüz olmadığı söylenebilir.

Yeşiller Partisi'nin (Grüne) %10 oranında bir oy potansiyeli bulunmaktadır. Yapılan anketler de bunu doğrulamaktadır. Geçmişte savaş karşıtlığı ile tanınmış bu parti, gelinen yerde, Almanya'nın hızla silahlanmasını savunan partilerinden biri haline gelmiştir. Burjuvazinin ihtiyacı olan bir savaş hükümetinin bir ortağı olmaya ve tıpkı Yugoslavya'nın işgali ve parçalanması sırasında oynadığı uğursuz rolü oynamaya dünden razıdır. Zaman zaman yaptıkları açıklamalar da bunu destekler niteliktedir.

Alman Sol Partisi'nin (Die Linke) de barajı aşamama gibi bir sorunu görünmemektedir. Üç aşağı beş yukarı önceki seçimlerde aldığı oy oranını yakalayacağı söylenebilir. Ve dahası, Die Linke bu seçimlerde daha da iddialı bir çıkış yapma eğilimindedir. Schulz'un SPD başkanı olması bu partide ilginç bir hareketlilik yaratmıştır. Örneğin bu gelişme ile birlikte Gregor Gysi tekrardan meclise dönme hazırlıkları yapmaktadır. Deutschlandfunk radyosu, Handelsblatt ve Tagesspiegel gazetelerine verdiği demeçlerde Martin Schulz'dan övgüyle söz etmesi ve onu Robin Hood'a benzetmesi oldukça manidardır. Deyim yerindeyse tüm bunlarla, SPD, Grüne ve Sol Parti koalisyonu mesajını vermektedir. Buna o denli inanmıştır ki, bir zamanlar adı Kızıl Rosa'ya çıkmış Sarah Wagenknecht'i bu koalisyonun ekonomiden sorumlu bakanı olarak tanımlayabilmektedir. Gregor Gysi'nin, Die Linke'nin SPD'nin sol kana-

dı haline geldiğinin de anlatımı olan bu demeçleri konusunda, bugüne dek kendi partisinden herhangi bir itiraz gelemediği görülmüştür. Gysi'nin özlemini duyduğu alternatif koalisyon hükümeti ancak ve ancak özel bazı gelişmelere bağlıdır ki, henüz koşullar buna uygun değildir.

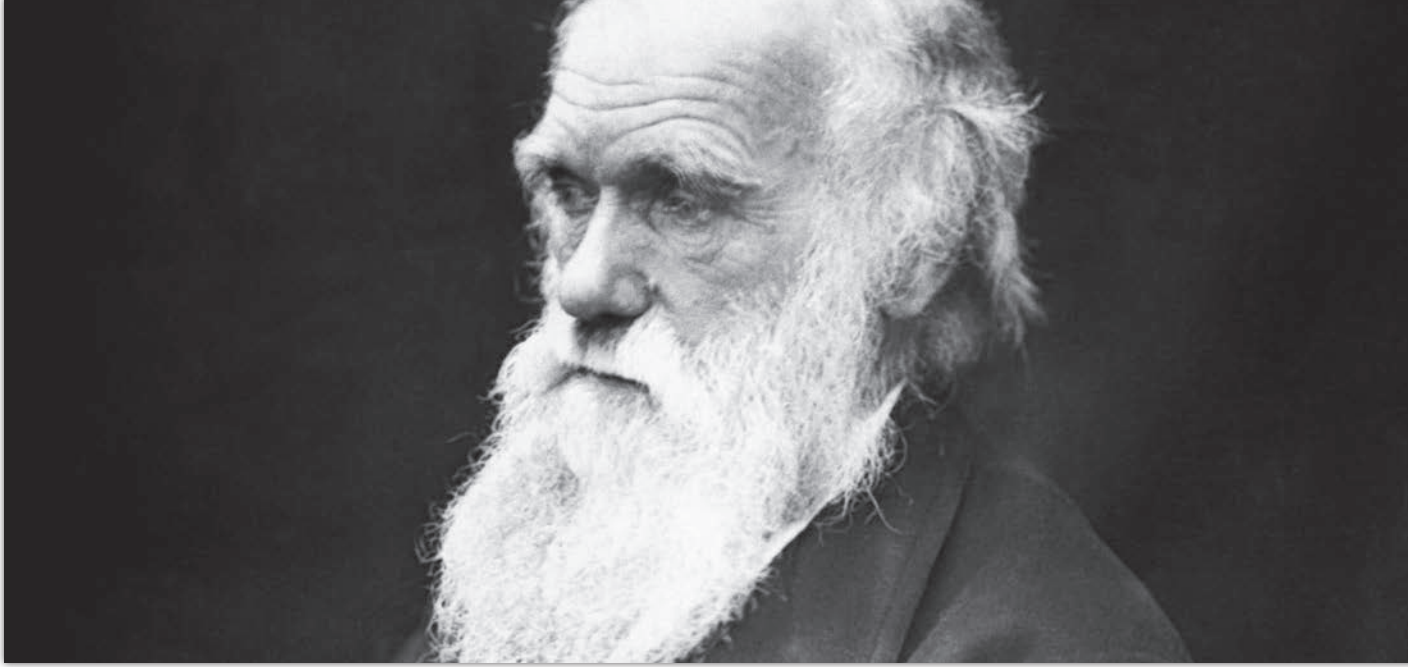
Sol cepheden seçimlere göçmen parti ve örgüt mensuplarının da içinde yer aldığı bir Enternasyonal Liste ile MLPD girmektedir. Syriza ve HDP'ye öykünmenin ifadesi "Bizler de varız" şiarı ile ve onların Türkiye ve Yunanistan'da sağladıkları seçim başarısını burada da tekrarlamak hedefi ile seçim çalışması yürütmektedir. Ciddi ciddi HDP'nin ve bileşenlerinin 7 Haziran seçimlerinde oluşturdukları atmosferi burada da yaratabileceklerine ve benzeri bir başarıyı yakalayabileceklerine inanmaktadırlar. Sözde ne denirse densin tam boy parlamentarizm hastalığı bu partiyi de sarıp sarmalamış bulunuyor. Eksen kayması içinde olan bu partinin, dolayısıyla da Enternasyonal Liste'nin bir şansı görünmüyor.

Sonuç olarak, günümüz Avrupa'sında olduğu gibi, Almanya'da da aranan tas-tamam sosyal yıkım ve savaş hükümetleridir. Koşullar öyledir ki, bugünün Avrupa'sı ve Almanya'sında kurulacak her hükümet tam bir kaçınılmazlıkla bir sosyal yıkım ve savaş hükümeti olacaktır. Günümüz Almanya'sında buna karşılık düşen hükümet ise, CDU/CSU ve SPD koalisyon hükümetidir.

Dikkate değer olan şudur: Ne SPD'li Dışişleri Bakanı Frank-Walter Steinmaier'in ortak Cumhurbaşkanı olarak belirlenmesi ve ne de Martin Schulz'un SPD'nin başına getirilmesi tesadüftür. Tam tersine, burjuvazinin tercihidir ve SPD'ye dönük bir operasyondur. SPD'nin buna en ufak bir itirazı olmamıştır. Operasyon, SPD bünyesinde de en küçük bir huzursuzluğa yol açmamıştır. Kendisinden beklenenin tamamıyla farkındadır. Tarihinin en kara lekesi olan 4 Ağustos ihaneti örneği bir ihaneti bir kez daha tekrarlaması hiç ama hiç şaşırtıcı olmamalıdır.

İçinde bulunduğumuz dönemde emperyalist burjuvazinin, savaş partilerine, ihanet akımlarına ve bunlardan oluşan savaş kabinelerine ihtiyacı vardır. SPD bu tür bir kabine için biçilmiş kaftandır. Burjuvazinin bu dönemdeki ihtiyacını fazlasıyla karşılayacaktır. Tam da bu nedenle, Alman emperyalist burjuvazisi bir kez daha tercihini, yeni bir soygun savaşına aracı olacak SPD ve CDU/CSU büyük koalisyonundan yana kullanacaktır.

İyi ki doğdun Charles Darwin!

1860 Aralık'ında Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı eserini okuduğunda Marks'ın ilk yorumu şu olmuştu: "Her ne kadar zallim bir İngiliz stiliyle kaleme alınmış olsa da, kitap bizlerin görüşlerinin doğal tarihini aktarmaktadır."

Marks'ın "bizlerin görüşleri" dediği şeyin karşılığı diyalektik materyalizmdir. Ve Darwin'in ortaya koyduğu teorinin esas yönüyle diyalektik materyalizm ile uyduğuna ifade etmektedir. Marks ve Engels, Darwin'in ortaya koyduğu bilimsel çalışmayı sevinçle ve heyecanla karşılamışlardır. Ancak bunun sebebi bir görüşün ilk defa ortaya konusu ya da diyalektik materyalizme dair yeni bir mekanizmanın Darwin tarafından keşfedilmesi değildi.

Diyalektik materyalizm bir yana, Anaksimandros, Farabi, İbn-i Sina, Aristoteles ve Hegel de belli ölçülerde evrim konusu üzerinde durmuşlardır. Demek istediğimiz şu ki gerek biyoloji alanında gerekse diğer alanlarda evrim fikrinin kendisi belli belirsiz, doğru yanlış bir şekilde vardı. Darwin'i Darwin yapan şey, evrim fikrini biyoloji alanında somut deney ve gözlemlere dayandırarak ortaya koymasındır.

"Gerçeğin kendisi ortaya konulduğunda özerk felsefe varlık ortamını yitirir." *Alman İdeolojisi* adlı eserinde bilim ve felsefe arasındaki ilişkiyi net bir şekilde Marks böyle ifade eder. Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı eseri o güne kadar düşünsel ve kısmi bilimsel gözlemlerle açığa çıkan şeylerin bütünsel bir bilimsel çalışma olarak ortaya konmasıdır. Darwin bunu yaparken felsefe ile yola çıkmamıştır. Hatta Marks ile olan mektuplaşmalarında

felsefeye ve sosyal bilimlere olan ilgisizliğinden vurguyla bahsetmektedir. Darwin gerçeğe ulaşmanın peşinde olan bir bilim insanı olarak tarafsız gözlem ve deneylere dayanarak evrim gerçekliğine ulaşmıştır.

Darwin'in evrim teorisi ile Marksizm'in çeliştiği yönler de olmuştur. En temel ayrım noktası Darwin'in evrimsel süreci doğrusal bir çizgi olarak kabul etmesidir. Darwin'in teorisinde sıçramalara yer yoktur. Bu materyalizmin nicel birikim ve nitel sıçrama yasası ile doğrudan çelişen bir görüştür. Bu ayrım Marksistler ve "Sosyal Darwinciler" arasında ciddi tartışmalar doğurmuştur. Tartışmaları sonuca bağlayan yine bilimsel gelişmeler olmuştur. Genetik biliminin ve buna dayalı olarak evrimsel biyolojinin gelişmesiyle biyolojik olarak da evrimsel sürecin sıçramalı bir şekilde gerçekleşebileceği ortaya konmuştur. Temel bir evrim mekanizması olarak genetik mutasyonlar ve yeni bir evrimsel kuram olarak 1972 yılında Niles Eldredge ve Stephen-Jay Gould'un ortaya koyduğu Sıçramalı Evrim Teorisi Darwin'in teorisinin eksik ve hatalı yanlarına işaret ederek onu geliştirmiştir. Evrimsel biyolojinin Darwin'e borçlu olduğu şey bugün için evrimin mekanizmalarından biri olan "Doğal Seçilim Yasası"dır. Bugün evrimsel biyoloji Darwin'in çok ötesindedir. Ve bu noktaya Darwin'i birçok noktada eleştiriye tabi tutarak gelmiştir. Bu bilimsel eleştiriler evrim teorisini bugün çok daha güçlü bir noktaya getirmiştir. Doğum gününü* geride bıraktığımız Charles Darwin yaşıyadı o da bugünkü varılan noktadan memnuniyet duyardı. Çünkü bilim in-

sanları şahsi görüşlerinin değil, bilimsel gerçekliğin peşinde olan insanlardır. Ve Darwin de "bilim insanı" sıfatına en çok layık olan dostlarımızdan biridir.

Son bir vurgu yapmak gerekirse o da şudur; Marks ve Engels yaşadıkları zamanlara sıkışmış olan insanlar değildi. Ancak tanrısal güçleri olan kâhinler de değillerdi. Onların elinde diyalektik materyalizmin meşalesi vardı. Ve bu bilimsel yöntemin ustaca kullanımı Marks ve Engels'e zamanlarını aşan bir aydınlanma fırsatı verdi. Onları tarihsel önderler haline getiren diyalektik materyalizmin ustaları olmalarıdır. Tarihi bu bilimsel yöntemle ele alıp geleceğe dair bu bilimsel yöntemle öngörülerde bulunmalarıdır. Bu öyle bir yöntemdir ki; tanrılardan çalınıp insana verilen ateş değerindedir. Bu ateşi azıcık hisseden Anaksimandros, henüz ortalığa bilim tarafından Termodinamik yasaları konmamışken M.Ö. 600'lü yıllarda "ne sıcak ne de soğuk süreklidir, ikisi de aralarındaki dengeyi korumak için ödün verirler" diyerek Ralph H. Fowler'in 2500 yıl sonra ortaya koyacağı Termodinamiğin sıfıncı yasasına fikir babalığı yapabildiği. Henüz ortalıkta Kuantum Mekaniği yokken F. Engels *Anti-Dühring* adlı eserinde hareketi, yani enerjiyi "maddenin varoluş tarzı, kendi doğasına içkin niteliği" olarak tanımlamıştır. Maddenin enerjinin yoğunlaşmış hali olduğuna ve parçalanabileceğine işaret etmiştir. Örnekler bu sayfalara sığmayacak kadar çoğaltılabilir. Biz yazımızı Lenin'in şu sözleriyle bitirelim: "Marksizm her şeye kadirdir, çünkü hakikattir"

* 12 Şubat 1809

K. HARUN

"Evrimsel teorisi tekrar okutulsun"

Müfredat değişikliğinin ardından Milli Eğitim Bakanlığı'na (MEB) 52 derse ilişkin 180 bini aşkın öneri geldi. Gelen önerilerin çoğunda müfredattan çıkarılan evrim teorisinin tekrar okutulması isteniyor. Din dersinin zorunlu olmaktan çıkarılması istenen taleplerde ilkokuldaki 11 ders için toplam 33 bin 648 görüş iletildi. 7 bin 882 görüşle İnsan Hakları, Yurttaşlık ve Demokrasi dersi ilk sırada yer aldı. Ortaokul kademesinde 47 bin 536 görüş iletildi. İlk sırada, 12 bin 799 görüş ve öneriyle İnkılap Tarihi dersi yer aldı. Lisedeki 25 ders için 94 bin 158 görüş iletildi. En çok öneri ve şikayet 41 bin 10 ile Tarih dersine yapıldı. Tarihi, 15 bin 743 öneriyle Fizik, 9 bin 958 öneriyle evrim teorisinin çıkarıldığı Biyoloji ve 4 bin 467 öneriyle Felsefe dersi takip etti.

Çocuğu darp eden "eğitmene" tahliye

Dinci-gericilikle tırmanan çocuk istismarı, düzen yargısının "aklama" kararlarıyla da teşvik ediliyor. Sakarya'daki Kuran kursunda "eğitmen" in, "ders yapmadığı" bahanesiyle bir çocuğu darp etmesine ilişkin davada Sakarya 2. Asliye Ceza Mahkemesi tarafından alınan kararla çocuklara yönelik saldırganlık bir kez daha mazur görüldü.

Diyanet kadrosunda Çaybaşı Yeniköy Mahallesi Hz. Musab Erkek Kuran Kursu'nda "eğitmen" Şükrü Yılmaz, kurstaki bir çocuğu darp etmesinin ardından hakkında soruşturma başlatılarak gözaltına alınmış, "küçük çocuğa darp ve eziyet" suçlamasıyla tutuklanmıştı. İfadesinde suçunu kabul eden Yılmaz, kendisine yöneltilen, çocuğu pek çok kez terlik ve tokatla dövdüğü suçlamasının da doğru olmadığını iddia etmişti.

Yılmaz hakkında "küçük çocuğa darp ve eziyet" suçundan 4 yıla kadar hapis istemiyle açılan davanın ilk duruşması geçtiğimiz hafta Sakarya 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülürken mahkeme Yılmaz'ın tutukluluğunun devamına karar vermişti.

Davanın ardından Yılmaz'ın avukatı, müvekkilinin "kaçma şüphesi" olmadığını ve istenen cezanın hükmün geri bırakılması kapsamında yer aldığını ileri sürerek mahkemeden tahliye talebinde bulundu. Mahkeme de çocuğu darp eden "eğitmen" hakkında tahliye kararına hükmetti.

Faşist baskı ve zorbalığa karşı

Tek yol

birleşik-militan

direniş!

